αὐτοῦ δ' εἰνὶ θύρησι κατήσθιε κεκλήγοντας.

Sed leniore etiam remedio *κεκληγῶτες* bis restituas, praesertim quum id alias nostro satisfaciat, cf. I, 198. V, 436. XII, 494. et IX, 307., quo de sinistro augurio Paridi obviam facto perquam similia traduntur. Nec latiores fines eidem posuit Apollonius, vid. Argon. I, 1249. II, 712. 1057. 1103. IV, 876.

τὸν μὲν ἄρ' ἁρπάγδην χάμαδις βάλε κεκληγῶτα.

Agitur illic de Thetide matre, quae Achillem filiolum, ut eum redderet immortalem, ardentibus imposuit flammis; Peleus vero, casu ex somno excussus natumque in igni palpitantem conspicatus, magnum clamorem imprudens emisit. Quo audito Thetis irata puerum e flamma sublatum humi abiecit, Peleique consortio in perpetuum valedixit. E quibus paene coniecerim adverbium tum rei admodum aptum tum Apollonio gratum: *τὴν μὲν ἀναρπάγδην χ. β. κ.*, instaurandum esse, vid. IV, 579. 1232. Accedit aliqua ex parte schol. Flor., dum poetae verba exponit hisce: *ἀπὸ τοῦ πυρὸς ἀναρπάξας* (l. *ασα*) *ἔῤῥιψεν ἐπὶ τοῦ ἐδάφους κράζοντα.* Thetidi simillima facit Ceres, pariter impedita, quominus Demophoonti, Celei et Metanirae filio, vitam aeternam deique naturam addere posset, in hymn. hom. in Cer. 252. sqq.

παῖδα φίλον, τὸν ἄελπτον ἐνὶ μεγάροισιν ἔτικτεν,
χείρεσσ' ἀθανάτῃσιν ἀπὸ ἕο θῆκε πέδονδε
ἐξανελοῦσα πυρός, θυμῷ κοτέουσα μάλ' αἰνῶς.

Ultimum consilii argumentum Calchas repetit a nimia Troianorum audacia, qua quasi incensi maxima quaeque et pati et inferre haud recusent XII, 60. sqq.

— — *Τρωσὶν γὰρ ἐνέπνευσεν μέγ' ἀνάγκη*
θάρσος. ὅπερ πρὸς Ἄρηα καὶ οὐτιδανόν περ ἐγείρει.
κάρτιστοι δὲ τότ' ἄνδρες ἐπὶ μόθον, ὁππότε θυμὸν
παρθέμενοι στονόεντος ἀφειδήσωσιν ὀλέθρου·
ὡς νῦν Τρώϊοι υἷες ἀταρβέες ἀμφιμάχονται
ἄστυ πέρι σφέτερον· μέγα δέ σφιν μαίνεται ἦτορ.

Hemistichium, a quo initium fit, leviter mutatum cernitur VIII, 327. XII, 373. XIV, 546. Aliorum non minima similitudine iuncta in mant. observ. in Quint. p. 248. sq. collegi, eaque de caussa recte, ut opinor, IX, 301. — *μένος δ'*

ἐνέπνευσεν Ἀχαιοῖς reddidi. Quae deinde admonet Calchas, audaciam vel imbecilles ad pugnam excitare, ea Homeri sive Neptunus sive Thoas in Il. 13, 237. iam indicavit. Magis etiam manifestam poetae imitationem prae se ferunt insequentia, nisi quod Homerus rem apertius pronuntiare solet, velut de piratis Od. 3, 74. 9, 255.

ψυχὰς παρθέμενοι, κακοὶ ἀλλοδαποῖσι φέροντες·

add. 2, 237. Nec minus Quintus de vitae discrimine adeundo hic cogitat, etsi alibi solam animi fortitudinem, qua quis instruitur, eo modo describit, vid. IX, 278. sq. 352. In postremis denique et numerorum elegantia et Quinti usus bisyllabum σφισι exposcunt, cf. supra v. 93.

καί νύ κεν αἶψα τέλεσσαν, ὅσα σφίσιν ἤθελε θυμός,

et add. v. 443. 501. Neque id latuit Gerard. lect. Apoll. p. 151.

Minerva, Olympo relicto, tenerae virginis habitu instructa per somnium apparet Epeo XII, 106. sqq.

δὴ τότ' Ἀθηναίη μακάρων γένος ἀμφιλιποῦσα
ἤλυθε παρθενικῇ ἀταλάφρονι πάντ' εἰκυῖα
ἐς νῆας καὶ λαόν· — — —

Minervae non genus immortalium, sed deorum domicilium sive Olympum relinquendum fuisse neminem fugiet, ideoque nomini depravato μακάρων ἕδος in exc. IX. ad Hom. Il. p. VII. substitui. Id verum habet Koechlys in emend. p. 248., sed ulterius etiam progressus verbo inepto sane ac molesto expulso corrigit μακάρων ἕδος αἰπὺ λιποῦσα. Cui quidem vehementer assentior, quod non modo Homerus, quem sui inventi sponsorem in medium producit vir sollers, sed Quintus etiam eam suspicionem vindicare videtur, etenim hic et de Penthesilea habet I, 170. — λίπεν ἄστεος αἰπὰ μέλαθρα, et de ipsa Minerva VII, 557.

κάλλιπεν Οὐλύμπου εὐώδεος αἰπὰ μέλαθρα.

Eidem posthac epitheton ἀταλάφρων, utpote ab animo ductum, incommodum videtur. Iam quum Minerva non bellicosae deae apparatu, sed puellae tenerae habitu induta accedat ad Epeum et in Monac. sit libro: γρ. ἀπα ἀταλάφρονι, ex

hom. hymn. in Ven. 14. et Hesiod. op. et d. 519. παρθενικῇ ἀπαλόχροϊ restitui iubet. Afferri insuper poterit Minerva homerica, quae Ulixi se in conspectum dat Od. 13, 222. sq.

ἀνδρὶ δέμας εἰκυῖα νέῳ, ἐπιβώτορι μήλων,
παναπάλῳ, οἷοί τε ἀνάκτων παῖδες ἔασιν,

quorum habitum copiosius describit. Sed nihilominus erit, quod pro vulgari dici possit: nam παρθενικαὶ ἀταλαὶ et ipsae sunt puellae tenerae, sicut in Od. 11, 39.

παρθενικαί τ' ἀταλαὶ νεοπενθέα θυμὸν ἔχουσαι·

add. ei affinia Il. 20, 222. Apoll. Arg. IV, 460. et Quinti ipsius, si vere divinavi in mant. observ. p. 267., XIII, 323.; deinde ἀταλάφρων sive ἀταλὰ φρονέων non modo infantium est puerorum, ut in Homer. Il. 6, 400. Quint. posthom. XIII, 122., verum etiam adolescentium et puellarum benevolentia atque amore mutuo coniunctorum, vid. Hom. Il. 18, 567. hymn. hom. in Cer. 24.

εἰ μὴ Περσαίου θυγάτηρ ἀταλὰ φρονέουσα
ἄϊεν ἐξ ἄντρου, Ἑκάτη λιπαροκρήδεμνος, —.

Ne Minerva, quae in equum non sit ingressa, mendacii coarguatur XII, 111. sqq.

— — — ἔφη δέ οἱ ἐγκονέοντι
αὐτὴ συγκαμέειν, αὐτὴ δ' ἄφαρ ἔνδοθι βῆναι
ἔργον ἐποτρύνουσα. — — —

Pauwius suasit ἐγγύθι β., vel idem vel ἀγχόθι β. Koechlys in emendat. p. 249. Illo ipso remedio Hermannus in opusc. vol. V. p. 48. alium nostri poetae versum, quem in dissert. de vi et usu praeposit. ἀνὰ et κατὰ apud Homer. p. 26. in disceptationem vocaveram, persanatum credit. Est hic de aquila renascens Promethei iecur dilacerante in posthom. V, 343. sq.

— — ὅτε οἱ μέγας αἰετὸς ἧπαρ
κεῖρεν ἀεξόμενον κατὰ νηδύος ἔνδοθι βαίνων.

Atque ego quidem, quod κατὰ νηδύος ἔνδοθι explicatus nullos aut difficiles habet, praepositione ad verbum relata νηδύος ἔνδοθι καταβαίνων socianda putabam. Hermannus totum id commentum foedum et absurdum iudicat, ne vero

aquila magna in Promethei viscera ingredi dicatur, virgula, qua olim distinguebatur aute κατά ν., traducta corrigit: κ. ἀεξ. κατὰ νηδύος, ἐγγύθι β. Verum enim vero Homerus quidem ἐγγύθεν ἐλθεῖν et ἐγγύθι εἶναι, στῆναι aliaque id genus frequentat, at Quinto, quod Pauwio et ipsi adversatur, illud solum fuit cognitum; deinde ἔνδοθεν sive ἔνδοθι καταβαίνειν revera significat descendere in aliquid. Ipse liber, qui in manibus est, certa quaedam exempla, ab isto Epei equo petita, suppeditat, vid. v. 272. 340.

τοὺς δὲ καὶ ἐλδομένους καταβήμεναι ἔνδοθεν ἵππου,

add. consimilia v. 307. 314. Itaque istud emendandi periculum, in quo verba ἐγγύθι βαίνων admodum languent, non continuo probaverim. Nec vero aquila immanis, in ipsa Promethei vincti viscera penetrans, nobis est fingenda; satis enim erit, si volucrem rostrum acutum in herois praecordia inserentem animo informaveris, idque ipsum paullo liberius elocutus est Quintus. Quae si tenueris, ne opus quidem erit mutatione, etsi Koechlys in emend. p. 206. ἔνδοθι θείνων, quod aquilae morsibus parum idoneum videtur, nuper proposuit. At vero ista ne licebit quidem in alterius loci utilitatem convertere, nec tamen assequor, num quid commodi Minerva ἀγχόθι βᾶσα Epeo fabro tulerit. Quapropter mendacium utile ac tempestivum sive deae sive poetae condonabimus, aut aliam quandam medelam quaeramus necesse erit. Potuit autem Quintus dare:

αὐτὴ συγκαμέειν, αὐτὴ δ' ἄφαρ ἐν φρεσὶ θεῖναι
ἔργον ἐποτρύνουσα. — — —

Quanquam ne id quidem satis elegans atque appositum existimaverim, praesertim quum in Aldina sit: εἰς ἔργον ὀτρύνουσα, nunc receptum debeatur Rhodomanno.

Sicut in Homeri Iliad. 23, 110. sqq. Graecorum iuvenes ab Agamemnone iussi ad rogum Patroclo exstruendum ex Idae saltibus ligna convehunt, ita ab Atridis lecta militum manus ligna, quibus Epeus equum Minervae sacrum contexat, apportatura in Idae anfractus mittitur apud Quintum XII, 122. sqq.

καὶ τότ' ἄρ' Ἀτρέος υἷες ἐς ἄγκεα τηλεθάοντα
Ἴδης ὑψικόμοιο θοοὺς προέηκαν ἱκέσθαι
ἀνέρας· οἱ δ' ἐλάτῃσιν ἐπιβρίσαντες ἐς ὕλην
τάμνον δένδρεα μακρά· — — —

Ex nota nostri consuetudine iure, ut opinor, Koechlys in emendat. p. 249. ἀ ν' ὕλην reposcit. Neque enim ἀν' ὕλην priore est adstringendum, sed cum posteriore copulandum: arbores magnas *in silva ceciderunt*. Hoc ratum faciunt et Homero narrata Il. 23, 117. sqq. et Quinti testimonia, velut I, 633. sq.

ὡς δ' ὅτ' ἀ ν' ε ὐ ρ έ α π ό ν τ ο ν ἐπιβρίσαντος ἀήτεω
ναῦται νῆ' ὀλέσαντες ὑπεκπροφύγωσιν ὄλεθρον,

XIII, 73.

οἱ δ' ὡς παρδάλιες λιμῷ περιπαιφάσσοντες
σταθμῷ ἐπιβρίσουσι κ α τ' ο ὔ ρ ε α μ α κ ρ ὰ καὶ ὕ λ η ν.

Hinc similis confusio vocularum ἐπὶ et ἀνὰ tollenda residet III, 326.

εὖτ' ἄνεμοι θοὰ φύλλα κατὰ χθονὸς ἀμφιχέωνται
λάβρον ἐπιβρίσαντες ἐ π' ἄλσεα ὑλήεντα,
ἀρχομένου λυκάβαντος, ὅτε φθινύθουσιν ὀπῶραι.

Ubi pariter venti non in nemora frondosa vehementer ingruunt, sed per ea, impetu magno irruentes, levia folia humi dispergunt, vid. plura p. 140. sq.

Equum ab Epeo, Pallade adiuvante, triduo fabricatum Achaei, magna admiratione defixi, adspiciunt gaudio pleni XII, 147. sqq.

— — τετέλεστο δ' ἐ π ὶ τρισὶν ἤμασι πάντα
Παλλάδος ἐννεσίῃσι· πολὺς δ' ἐπεγήθεε λαὸς
Ἀργείων· θαύμαζε δ' ὅπως ἐπὶ δούρατι θυμὸς
καὶ τάχος ἐ κ π ε π ό ν η τ ο ποδῶν, χρεμέθοντι δ' ἐῴκει.

Saepissime quidem ἐφ' ἡμέρῃ, ἐπ' ἤματι, ἐπ' ἤματι τῷδε, etsi vis singulorum varia est, de iis, quae uno die peraguntur, epicorum sermo celebravit, at pluralem ullo loco me invenisse haud memini; imo is rei ac veritati repugnare videtur. Equum enim ligneum non tribus diebus continuis, sed tertio demum die ad finem esse adductum intelligitur. Melius ergo et aptius ἐνὶ τρισὶν ἤμασι i. e. triduo restituerimus.

Eo modo ἐν μακρῷ χρόνῳ, μυρίαις ἐν ἁμέραις, de quo disseruit Valckenar. ad Eurip. Phoen. p. 180., aliaque eius generis Graecorum ore invaluerunt. Praecipue quidem talia ab Herodoto inde a tragicis aliisque Atthidos auctoribus frequentantur, vid. Herodot. II, 22, 4. ἐπὶ χιόνι πεσούσῃ πᾶσα ἀνάγκη ἐστὶ ὕσαι ἐν πέντε ἡμέρῃσιν, add. Schweighaeuser. lexic. herodot. p. 210. sq. et Ellendt. lexic. sophocl. vol. I. p. 595. Apud epicos ea significatio rarius est obvia, nec tamen prorsus inaudita erit habenda, sic schol. Ven. ad Il. 10, 48. in Od. 24, 118., ubi plerique ἄρ' edunt, scriptum fuisse testatur:

μηνὶ δ' ἐν οὔλῳ πάντα περήσαμεν εὐρέα πόντον,

et ad Aristarchi provocat iudicium, qui ἐν ἤματι alibi quoque tenuerit. Sed ut in numero simplici per epicorum monumenta longe lateque diffuso nihil velim novare, ita, si de pluribus agitur, ἐν atque ἐνὶ alteri praeponendam esse consentaneum putaverim. Quae postea de generosa equi indole pedumque pernicitate ipso in ligno quasi insculptis praedicantur, ea, quum omnium oculos animosque advertant, et equus ipse hinnienti sit similis, naturae veritatem plene ac perfecte imitari nemo non videbit. Illa vero equi vivi similitudo nec tanta nec tam admirabilis esse potuit, si singula arte sola et studio elaborata et expressa feruntur, neque verba, qualia apud Tychsenium leguntur, aliud quidquam significare possunt. Scio quidem operibus accurata artis scientia factis id ipsum bene convenire, ut VI, 212.

ἄγχι δέ οἱ πεπόνητο μένος πολυδειράδος Ὕδρης,

ne plura congeram; verum equo ferocienti et pedum celeritate insigni haud dubie ἐκπεπότητο aptius erit ducendum. Quod ut eligamus, et libri priores, in quibus erat ἐκπεπότηται, efficiunt, et Vindobon. pr., qui illud ipsum praebet. Animus igitur in ligno quasi spirabat, pedes evolabant, et equus totus hinnientis speciem prae se ferebat. Sunt enim haec, quibus caussa tantae artis continetur, arctiore vinculo cum superioribus iungenda. Nec Rhodomannum, quae eius erat perspicacitas, alterum maluisse crediderim, etsi in animadversionibus ἐκπεπόνητο fertur, eique respondet interpre-

tatio latina. Solus Dausqueus eorum, quae paullo ante aderant, oblitus *καὶ λάχος ἐκπεπόνητο ποδῶν* infeliciter tentavit. Pauwius optimo ei adversatur iure; unde profecto miror, quod Tychsenius ad peius reique ineptius redierit.

Opere perfecto Epeus se et equum exstructum Minervae commendat tutelae XII, 151. sq.

καὶ τότε δῖος Ἐπειὸς ὑπὲρ μεγακήτεος ἵππου
εὔχεθ', ἐπ' ἀκαμάτῳ Τρυωνίδι χεῖρας ὀρέξας.

Editiones antiquas obsidebat: *ὑπ' ἀκ. Τρ.*, Rhodomanno vero iubente, praepositio aliena cessit. Eodem fere modo Achilles homericus Thetidos matris auxilium implorat in Il. 1, 351.

πολλὰ δὲ μητρὶ φίλῃ ἠρήσατο χεῖρας ὀρεγνύς.

Inconsideratius autem vocula mutata reliquerunt litteram asperam, quae in tenuem abeat necesse est. Caeterum tmesis ea rarius quidem obvenit, nec tamen ea caret Homerus, vid. Il. 5, 225.

— — — — *εἴπερ ἂν αὖτε*
Ζεὺς ἐπὶ Τυδείδῃ Διομήδεϊ κῦδος ὀρέξῃ.

Non ita multo post, diis discordibus in proelium ruentibus, tota tremit terra, mare aestuat, inferi tumultum sentiunt, et Ida magna infremit una cum fluviorum undis, Argivorum navibus et celebri Priami urbe XII, 180. sqq.

— — — — *ἀμφὶ δὲ μακρὴ*
Ἴδη ὑπέστενε πᾶσα καὶ ἠχήεντα ῥέεθρα
ἀενάων ποταμῶν· δολιχαὶ δ' ἅμα τοῖσι χαράδραι,
νῆές τ' Ἀργείων Πριάμοιό τε κύδιμον ἄστυ.

Rem in ipso Troiano agro ad Xanthi fluenta geri vers. 165. demonstare potest, etsi dii v. 185. ex Ida vicina *κολώνας*, quibus adversarios obruant, sibi abrumpunt. Itaque vereor, ne voculae caedem, quas supra discrevit Rhodomannus, iterum sint permixtae, legique oporteat: *Ἴδη ἐπέστενε π.*, quemadmodum hoc compositum III, 715. VIII, 88., ubi *ὑπέστενε* adeo ferri possit, exhibent. Idam enim non magis quam alia, quae enumerantur, deorum pedibus subiecta fuisse luculenter apparet. Alteri locus relictus est VIII, 244.

— — — *ὑπέστενε δ' αἰόλος αἰθὴρ*
ἐσσυμένων ποτὶ δῆριν· — — —

quod Martis equi currui adiuncti per auras feruntur, ideoque aether horum pedibus calcatus stridet. Caeterum ne leve accentus mendum in nomine χαράδραι inesse putes, vid. annot. ad Il. 16, 390.

Iupiter in Olympum reversus crebris fulguribus timorem iniicit diis seditiosis. Themis vero, quae sola a pugnae societate abstinuerat, de illorum salute sollicita celeriter ab Olympo, ut bello finem faciat, in terram descendit XII, 202. sq.

τῶν δὲ περιδδείσασα κλυτὴ Θέμις, εὖτε νόημα,
ἆλτο διὰ νεφέων· τάχα δέ σφεας εἰσαφίκανεν.

Dea quum non per nubes feratur, sed e nubibus in terram uno momento desiliat, haud scio, an sententia sibi poscat διὲκ νεφέων. Homerus certe similiter loquitur de Thetide ab Olympo in mare sese praecipitante Il. 1, 532.

— — — — ἡ μὲν ἔπειτα
εἰς ἅλα ἆλτο βαθεῖαν ἀπ' αἰγλήεντος Ὀλύμπου.

Alia quidem ratio est Iliad. 22, 309., ubi aquila alis expansis volat per nubes obscuras. Neque haec apte satis vel cum nostris vel cum Apollonii Argonaut. II, 187. componit Wellauerus ad locum Apollon. all. Nam et illic Harpyiae celeri meatu non per nubes solum feruntur, sed ex nubibus subito allapsae Phinei miseri dapes et diripiunt et illuvie conspurcant. Itaque non respuerim compositum, quod paucorum librorum esse video:

ἀλλὰ διὲκ νεφέων ἄφνω πέλας ἀΐσσουσαι —.

Imo id ipsum, quod Harpyiae recto cursu ex alto in Phinei aedes irruunt, simplici et accommodatius et poetae, qui binas praepositiones aliquoties coniugavit, usitatius erit censendum, sicut alterum iisdem adhibet paullo infra v. 268.

αἳ δ' ἄφαρ, ἠΰτ' ἄελλαι ἀδευκέες ἢ στεροπαὶ ὥς,
ἀπρόφατοι νεφέων ἐξάλμεναι ἐσσεύοντο
κλαγγῇ μαιμώωσαι ἐδητύος· — —

add. ib. 1084. III, 1267. Quint. Sm. IX, 72.

Nestor aetatis gravitate oppressus, sed insito animi fervore elatus, se vel senectute confectum, ut virum iuventutis robore florentem, in equum ingressurum esse profitetur XII,

271. sqq.

νῦν δέ με γῆρας ἔπεισι πολύστονον· ἀλλ' ἄρα καὶ ὥς,
ὡς νέος ἡβώων, καταβήσομαι ἔνδοθεν ἵππου
θαρσαλέως· θάρσους δὲ θεὸς καὶ κῦδος ὀπάσσει.

Initium horum mutuatus est ab Homero, vid. Il. 1, 29. Tum in postremis, si Pyliorum rex summa quaeque animo confidente erat experturus, a deo audacia incommode expeti videbitur. Hoc Pauwium et Koechlyn in emendat. p. 245. eo adduxit, ut, verbi eiusdem repetitione evitata, *κάρτος δὲ θεὸς κ. κ. ὀπ.* emendare mallent, praesertim quum Nestor et apud Homerum et apud Quintum iuventutis robur, quo olim praestiterit omnes alios, toties sibi requirat. Verum id et antea iam exoptavit, et seni decrepito, fato obstante, ne deum quidem vires amissas reparare posse liquet. Ad haec adiice, quod in omnibus hisce sermonibus audacia velut summa ac praecipua militis virtus commemoratur; quemadmodum egregium eius effectum copiosius persequitur Ulixes v. 230. sqq.

καὶ γάρ τις κατὰ δῆριν ἀνιηρῇ ὑπ' ἀνάγκῃ
θαρσήσας ἀνὰ θυμὸν ἀμείνονα φῶτα κατέκτα,
χειρότερος γεγαώς· μάλα γὰρ μέγα θυμὸν ἀέξει
θάρσος, ὅπερ τ' ἀλκῆς πολὺ λώϊον ἀνθρώποισιν.

Eadem audacia Troes, abiecta vitae cura, fortissime pugnare dicuntur v. 60. sqq., porro ex ea fructus uberrimos, gloriam et decus, homines percipere non uno loco affirmat Quintus, vid. p. 149., ipse denique Nestor, quod dii laborum terminum et egregiam victoriam iam portendant Achaeis, omnes bono et audaci animo esse iubet v. 261. sqq.

νῦν χρειώ, φίλα τέκνα, βίης καὶ θάρσεος ἐσθλοῦ.
νῦν γὰρ τέρμα πόνοιο θεοὶ καὶ ἀμύμονα νίκην
ἡμῖν ἐλδομένοισι φίλας ἐς χεῖρας ἄγουσιν.
ἀλλ' ἄγε θαρσαλέως πολυχανδέος ἔνδοθεν ἵππου
βαίνετ', ἐπεὶ μερόπεσσι κλέος μέγα θάρσος ὀπάζει.

Itaque crediderim, Nestorem ea ipsa, quae omnium audaciae eventura auguratur, sibimet arrogare, vitiumque non in eo, quod aliis fuit suspectum, sed in nomine proximo quaerendum esse. Omnia igitur bene et apte procedent, si legeris:

θαρσαλέως· θάρσος δὲ κλέος καὶ κῦδος ὀπάσσει.

Ait enim Nestor: *velut iuvenis pubescens equidem ingrediar audacter; audacia autem gloriam et decus offeret.* Sic eadem audaciae praemia, quae alii sint laturi, sibi quoque parata fore animo praesagit senex.

Nestorem aetate imparem a consilio revocat Neoptolemus XII, 275. sqq.

ὦ Νέστωρ, σὺ μὲν ἐσσὶ νόῳ προφερέστερος ἀνδρῶν
πάντων· ἀλλά σε γῆρας ἀμείλιχον ἀμφιμέμαρπεν·
οὐδέ τις ἔμπεδός ἐστι βίη χατέοντι πόνοιο.

Brevem vocalem casui appellandi legitimam et hic et alibi nostro reddendam dixi p. 120., idemque vitium notavit Koechlys in emendat. p. 252. Quod tum vir doctus e libr. Mon. profert in medium *προφρονέστερος ἀνδρ.*, id prorsus improbandum est. Etenim primum Nestoris prudentiam aliorum consilio superiorem esse scimus, vid. Hom. Il. 2, 370. sqq. 9, 94. et Quint. V, 166. sqq., deinde vulgare nostri sermone et norma ab omni dubitatione tectum est atque munitum, cf. I, 562. II, 421. III, 354. V, 309. Ibi autem iisdem fere verbis Ulixes se ingenio Aiaci longe anteponendum fatetur:

ἀλλὰ νόον μὲν ἔγωγε πολὺ προφερέστερός εἰμι
σεῖο μετ' Ἀργείοισι, βίῃ δέ κεν ἀμφήριστος.

Quae si cum Neoptolemi dictis comparaveris, quartum casum, quem e versu praecedente male iteratum puto, tertio commutandum esse admodum probabile videbitur, eique opinioni plus fidei facient Hom. Od. 8, 128. 21, 134. Oppian. Hal. II, 199. Denique Koechlys e libr. Monac. v. 277. *οὐδέ τοι ἔμπεδός ἐστι β. χ. π.* exarari iubet, cui valde assentior. Huc enim nos iam vocant ii loci, quibus Nestor quum apud Homerum tum apud Quintum vim pristinam sibi fractam deplorat, vid. Il. 7, 157. 11, 670. 23, 629., posthom. II, 323. sq., tum poeta, ex sua sententia quum dicit, persona utitur tertia, velut IV, 122.

ἀλλά οἱ ἐν στέρνοισιν ἔτ' ἔμπεδος ἔπλετο θυμὸς
καὶ νόος· — — — —

Secundam igitur alii similiter de Nestore iudicanti et cum eo colloquenti esse aptissimam et sua sponte apparet et Homerus

docet Il. 4, 314.

ὦ γέρον, εἴθ' ὡς θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι φίλοισιν,
ὥς τοι γούναθ' ἕποιτο, βίη δέ τοι ἔμπεδος εἴη.

Animo Neoptolemi prompto paratoque Nestor senex recreatur XII, 283. sq.

οὕνεχ' ὑπέσχετο πρῶτος ἐς εὐρέα δύμεναι ἵππον
αὐτὸς, μὶν δὲ κέλευε γεραίτερον ἔκτοθι μίμνειν.

Virgula in fine prioris collocata et sequentibus una comprehensione devinctis, levi opera *αὐτόν μιν δὲ κέλ. γ. ἔ. μ.* emendari posse statuebam p. 122. sq. Sed Tychsenio, qui primus inseruit *μιν*, fidem derogat Koechlys in emendat. p. 252. et ad priscas revertitur editiones. Quae quum praeberent:

αὐτὸς, ὃν οὔτι κέλευε γεραίτερος ἔκτοθι μίμνειν,

Rhodomannus, ultima ad Neoptolemum pertinere ratus, ea cum praecedentibus sic conflabat:

αὐτὸς, ὃν οὔτι κέλευε γεραίτερος ἔνδοθι βαίνειν.

Koechlys in olim vulgatis inhaerens duplex corrigendi periculum fecit, poetae enim fuisse arbitratur aut *αὐτὸς, ὁ δ' αὖτε κέλ.* aut *αὐτὸν δ' αὖτε κέλευε γεραίτερον ἔ. μίμνειν*, quorum alterum, si sensum spectaveris, cum nostris fere congruit. Si qua vero librorum fide Tychsenii nititur lectio, de quo nunc quidem parum constat, nihil aliud erit quaerendum.

Musis a iuvenili inde aetate fautricibus se omnem canendi facultatem debere grato animo Quintus agnoscit XII, 308. sq.

ὑμεῖς γάρ πᾶσάν μοι ἐνὶ φρεσὶ θῆκατ' ἀοιδὴν,
πρίν μοι ἀμφὶ παρήια κατασκίδνασθαι ἴουλον —.

Dixi de versu altero in mant. observ. in Quint. p. 261., sed falsa quaedam illic allata iam emendare liceat. Etenim perperam scripsi *παρειά* fuisse in vulgaribus, quippe quae *παρειᾷ* aperte falsum proferant, *παρήια* inter alia excogitatum a Rhodomanno Tychsenius amplexus est. Neutrum *παρειά* Aristarchi iudicio firmatum, vid. annot. ad Hom. Il. 3, 35. et Vind. pr. et Escurial. pr. tutantur, unde id recipiendum esse statui in diar. scholast. Darmstadtin. a. 1832. sect. II. p. 299. Sed non debebam ad illam stirpem referre dativum

παρειάσιν, cuius reliquiae exstabant in Apoll. Argon. IV, 172. et Quint. posth. XIII, 324., etsi alii imprudentius sunt subsecuti.

Classe Argivorum profecta, Troes ex urbe effusi equi molem cum stupore intuentur, Sinonemque infelicem e latebris protractum omni suppliciorum genere eo adigere student, ut, quid Graecis in animo sit, enarret. Ille vero crudelissima quaeque forti tolerat robore XII, 370. sqq.

— — ὁ δ' ἐνθέμενος φρεσὶ κάρτος
λώβης οὐκ ἀλέγιζεν ἀεικέος, ἀλλ' ἐνὶ θυμῷ
ἔτλη, καὶ πληγῇσι καὶ ἐν πυρὶ τειρόμενός περ
ἀργαλέως· Ἥρη γὰρ ἐνέπνευσεν μέγα κάρτος.

Versus tres, quos scribae nomine iterato *κάρτος* in fraudem compulsi reciderant, Tychsenius e libro Monac. inseruit. Primum autem hemistichium integrum paene Penthesileae datum videmus I, 139., nec dissimilia eius repetuntur ib. 424. VIII, 283. XII, 15. 34. 239. Tum temere irruit in alienas possessiones, nisi fallor, *καί* particula, cuius loco, quod alia subsequitur praepositio, *ὑπὸ πληγῇσιν* aptius duxerim: nam Sino sub verberibus et in igni excruciatus dicitur. Illud autem nostro familiare esse cognovimus ad XI, 120. p. 258., eique et oppositorum ratio et exempla alia adesse videntur, cf. VII, 376.

τειρομένων ὑπὸ Τρωσὶ καὶ Εὐρυπύλῳ μεγαθύμῳ.

XI, 500.

οὐδέ σφιν μάλα δηρὸν ὑπ' Ἄρεϊ τειρομένοισιν.

Sustulit eius generis confusionem e libr. VI, 209. *ἐπὶ στιβαρῇσι χέρεσσι τειρομένου* Wernickius, de qua vid. p. 59. At scite ait Phoenix senex VII, 654.

— — — λυγρῷ δ' ἐπὶ γήραϊ θυμὸν
τείρομαι· — — — —

quod praeter aetatem ingravescentem se Achillis interfecti dolore excruciari queritur. Homerus quidem *ὑπό τινος τείρεσθαι* aliquoties dixit, ut Od. 10, 78. Il. 8, 363.

τειρόμενον σώεσκον ὑπ' Εὐρυσθῆος ἀέθλων.

Laocoon solus perniciem equo inclusam sentiens a suis, qui Sinonis credunt fallaciis, dissidet et mala eventura prae-

dicit. Minervae autem ira gravius mulcatur et oculorum afficitur tabe XII, 409. sq.

πολλάκι δ' ἔῤῥεον, οἷον ἀπὸ στυφελῆς ὅτε πέτρης
εἴβεεν ἐξ ὀρέων νιφετῷ πεπαλαγμένον ὕδωρ.

Inusitata ac prope intempestiva particularum collocatio, ut singulorum sanitati prospiciamus traiiciendo, exigit: *οἷον ὅτε στυφελῆς ἀπὸ πέτρης*, idque iam perspexit Gerard. in lection. Apoll. p. 213. Si non utrumque, certe alterum confirmabit XI, 368.

— — *τὰ δ' ὡς στυφελῆς ἀπὸ πέτρης*
γαῖαν ἔπι τραφερὴν ἐκυλίνδετο· — —

Sed non minus alterum melius ac probabilius esse communis omnium efficit consensio, ut Homer. Il. 9, 447.

οἷον ὅτε πρῶτον λίπον Ἑλλάδα καλλιγύναικα,

14, 295. Od. 10, 462. 13, 388. Apoll. Arg. IV, 152. 1062. Dionys. Perieg. 531. Nic. Ther. 422. Quint. III, 538. IV, 307. XII, 267. XIV, 458. Quibus in plena et perfecta comparatione pro more poetarum adiungi solet praesens, unde *εἴβεεν*, cuius ne forma quidem satis graeca videtur, iam Rhodomanni animum pupugit. Atque hic praestantius iudicat *εἴβει*, ei vero Homerus nonnisi agendi potestatem concedit, vid. Od. 4, 153.

— *αὐτὰρ ὁ πικρὸν ὑπ' ὀφρύσι δάκρυον εἶβεν,*

add. Il. 16, 11. 19, 323. 24, 9. Od. 8, 531. 11, 391. 16, 219. 332. 24, 280. et Od. 21, 86. *κατείβετον*. Medium contra significat *fluere* sive *stillare*, maximeque celebratur ab Homero inde *κατείβεσθαι*, sicut Il. 15, 37. Od. 5, 185.

καὶ τὸ κατειβόμενον Στυγὸς ὕδωρ, — —

Quint. III, 577.

οὔποτ' ἐτέρσετο δάκρυ, κατείβετο δ' ἄχρις ἐπ' οὖδας
ἐκ βλεφάρων, — — — —

X, 18. XIV, 392. Ex his iam discimus, medium hic revocandum esse; etenim simplex *εἴβεται*, cuius ultimae extritae portentosum illud *εἴβεεν* succrevit, rarum et exquisitum agnoscunt Hesiod. in theog. 910. et Apollon. Argon. II, 664.

— — — *περὶ δ' ἄσπετος ἱδρὼς*
εἴβεται ἐκ λαγόνων τε καὶ αὐχένος· — —

Epeus equi pedibus, ut in urbem intrare posset, rotas subiecisse dicitur XII, 424. sqq.

— — — ἐπεί ῥά οἱ ἐσθλὸς Ἐπειὸς
ποσσὶν ὕπο βριαροῖσιν ἐΰτροχα δούρατα θῆκεν,
ὄφρα κεν αἰζηοῖσιν ἐπὶ πτολίεθρον ἕπηται
ἑλκόμενος Τρώων ὑπὸ χείρεσιν. — —

At nescire potuit Troianorum mentem Epeus, unde particulam κεν, cui modus quoque parum congruit, absonam putaverim. Quapropter idem, quod libr. II, 174. p. 18. reddidimus, et rei et artificis consilio magis expediet:

ὄφρα καὶ αἰζηοῖσιν ἐπὶ πτολίεθρον ἕπηται.

Troiani frondibus coronati multo cum clamore equum in urbem deducunt XII, 436. sq.

αὐτοὶ δ' ἐστέψαντο κάρη· μέγα δ' ἤπυε λαὸς
ἀλλήλοις ἐπικεκλομένων. — —

Structurae enallage Pauwium, mira commentum, frustra torsit. Quintus enim ob oculos habet Homerum, apud quem Graeci iam ad naves reiecti gressum sistunt et se invicem adhortantur Il. 15, 368.

ἀλλήλοισί τε κεκλόμενοι καὶ πᾶσι θεοῖσιν
χεῖρας ἀνίσχοντες μεγάλ' εὐχετόωντο ἕκαστος.

Neque aliter unquam loquitur noster, vid. IV, 558. VI, 442. IX, 131. 155., litem autem conficiet VI, 338.

— — — ἀϋτὴ δ' ἔπλετο λαῶν
ἀλλήλοις ἐπικεκλομένων ὀλοοῦ πτολέμοιο
ἀντιάαν, — — — —

Minervae iussu ex insula Calydna immanes duo dracones proveniunt XII, 453. sq.

— νήσοιο κατὰ πτύχας, ἥντε Καλύδνην
λαοὶ κικλήσκουσιν ἔσω ἁλὸς, ἀντία Τροίης.

Vulgo edebatur: λαοὶ ἐπικλήσκουσιν, cui Rhodomannus praepositione detracta iterativum, Tychsenio adstipulante, iussit supponi. Neque id quisquam ineptum iudicabit, si contulerit Hom. Il. 2, 813. 14, 291. Od. 4, 355. 9, 366. Apoll. Arg. I, 591. IV, 1494. 1695. At quum Monac. cum plerisque aliis λαοὶ ἐπικλύουσιν praebeat, Koechlys in emendat. p. 253. λ. ἐπικλείουσιν ut verisimilius depravatumque propius requirit,

et eius sponsorem excitat Quintum ipsum IV, 11. Neque id ignorant alii, vid. Apollon. Argon. IV, 571. 1599.

εἴτε σύ γε Τρίτων, ἅλιον τέρας, εἴτε σε Φορκὺν
ἢ Νηρῆα θύγατρες ἐπικλείουσ' ἁλοσύδναι —.

Praeterea *κικλήσκουσι*, si unum Homeri exemplum Il. 14, 291. segregaveris, semper obtinet in versus exitu.

Serpentes Laomedontis pueros, aliis Troianis diffugientibus, saevo adoriuntur impetu XII, 461. sqq.

— τοὶ δ' ἄφαρ ἶξαν ὅπῃ θεὸς ὀτρύνεσκε,
θήγοντες βλοσυρῇσι γενειάσι λοιγὸν ὀδόντων
δυστήνοις ἐπὶ παισί· κακὴ δ' ἐπενίσσατο φύζα
Τρῶας, ὅτ' εἰσενόησαν ἀνὰ πτόλιν αἰνὰ πέλωρα.

Aldina cum sequacibus *ἵζαν ὅπ.*, *ἶξαν*, quo nunc utuntur, allevit Rhodomannus. Magnopere autem vereor, ne *ἶξον* dare voluerit; etenim hoc cognitum et ab omnibus traditum est, illud barbarum et intolerabile, vid. Hom. Il. 10, 470.

αἶψα δ' ἐπὶ Θρηκῶν ἀνδρῶν τέλος ἶξον ἰόντες.

Add. 5, 773. 14, 433. 21, 1. 23, 38. Apoll. Arg. IV, 184. 661. 1396. Ne quis vero *ἵζον* potius existimet, quod Homerus et alii pariter admittunt, ut Il. 9, 87.

κὰδ δὲ μέσον τάφρου καὶ τείχεος ἵζον ἰόντες·

Apoll. Arg. I, 653.

Λημνιάδες δὲ γυναῖκες ἀνὰ πτόλιν ἵζον ἰοῦσαι·

ἄφαρ et *ἵζον* sibi invicem contradicere tenendum est. Accedit ad haec, quod poeta noster prioris singulari utitur aliquoties, isque, de quo non minus disceptatum est, haud dubie alteri praeferendus V, 325.

— — — περὶ κραδίῃ δ' ἀλεγεινὸν
ἶξεν ἄχος, καὶ δριμὺ δι' ἐγκεφάλοιο θεμέθλων
ἐσσύμενον μήνιγγας ἄδην ἀμφήλυθεν ἄλγος.

Agitur ibi de infando Aiacis dolore, furoris futuri praenuntio. Id autem, quod Rhodomannus et coniecit et interpretando reddidit, etsi editio Basiliensis casu, ut videtur, assentitur, *ἵζεν ἄχος*, excludendum et ab aditu repellendum esse tum proxima docent, tum plura et ea certa Homeri exempla ostendunt, velut Achillis dicta Il. 23, 46. sq.

— — ἐπεὶ οὔ μ' ἔτι δεύτερον ὧδε
ἵξετ' ἄχος κραδίην, ὄφρα ζωοῖσι μετείω.

Add. Il. 2, 171. 8, 147. 15, 208. 16, 52. Od. 18, 274. Quint. Sm. XII, 405. At abstergendum est casus vitium, quod sicut alias gladius hostilis, ita dolor immensus in Aiacis descendit praecordia, cf. VI, 582.

— — — περὶ κραδίην δέ οἱ ἔγχος
ἷξεν ἀνιηρόν· — — — —

Nec multum ab illo distat XII, 521.

ἀλλ' οὐ δεῖμ' ἀλεγεινὸν ἐπὶ Τρώων φρένας ἷξε, —

add. alia, in quibus verbum sua ac propria dicitur vi, I, 549. VIII, 358. X, 270. Porro nobis moram iniicit aoristus ἐπενίσσατο, cuius forma duplici consona instructa notis grammaticorum praeceptis, quae de temporum flexione dare solent, aperte obloquitur. Ac scimus quidem, iam veteres de illius futuro et inde deductis varie et ambigue statuisse, vid. annotat. ad Il. 12, 119. 13, 186., sed plurimi tamen νίσσετο eique cognata, poetarum usu adiuvante, vera et sincera habuerunt, cf. schol. ad. Arat. Phaen. 21. et Il. 18, 566. Apollon. Arg. I, 741. 785. II, 824. Quint. XII, 217. Denique cum iis concors est praesens compositorum, sicut ἐπινίσσεται Apollon. Arg. IV, 817. Quint. Sm. IX, 416. Nicand. Ther. 470.

οὔρεα μαιμώσσων ἐπινίσσεται ὀκριόεντα,

neque ab his alia recedunt, vid. Steph. thes. ling. gr. vol. IV, p. 6380. a. Itaque ἐπενίσσετο, iam a Rhodomanno, cui operarum inertia male tribuit ἐπινίσσετο, et Pauwio laudatum, nostris etiam conveniens habuerim. Caeterum Nicandri versui, quem supra adscripsi, e varia lectione λαιμώσσων esse redhibendum et poetae indicant Alexipharmaca v. 352., et Eutecnii periphrasis confirmat, de hisce ita disserens: πιεζούμενος ὑπὸ λιμοῦ ἀνὰ τὰ ὄρη πορεύεται, ζητῶν ἐξ αἰγῶν ἢ προβάτων αὑτῷ πορίσασθαι τροφήν.

Miseris Laocoontis filiis, a serpentibus haustis devoratisque, Troes inanem aggerunt tumulum, cui pater illacrymat XII, 484. sq.

τεῦξαν ἅμ' ἀγρόμενοι κενεὸν τάφον· καὶ ἐπὶ δάκρυ
χεῦε πατὴρ ἀλαοῖσιν ὑπ' ὄμμασιν· — —

Numerorum vitio sane manifesto olim ita occurri, ut ἠδ' ἐπὶ δ. levi mutatione scribendum proponerem, vulgare sive ex interpretatione sive a librariorum socordia profectum esse ratus, vid. mant. observ. in Quint. p. 262. At Koechlys in emend. p. 253., ut ista arctiore cum superioribus coeant vinculo ᾧ ἔπι δ. χ. π. suadet. Quod aeque commodnm et aptum videbitur, quanquam certiora desidero exempla; minus enim apparet, quomodo relativum in coniunctionem abire potuerit. Quanquam in summa horum librorum corruptela nihil non fieri aut potuisse aut revera factum esse libenter concedo. Proximo versu priores insedit ἀλαοῖσιν ἐπ' ὄμμ., quod Pauwius demum scienter et apposite mutavit, vid. supra p. 9.

Maioribus etiam lamentationibus tristem puerorum fortunam prosequitur mater, lusciniae, quae pullos teneros saeva draconis vi abreptos anxie deflet, similis XII, 495. sq.

ὥς ἥγε στενάχιζε λυγρὸν τεκέων ἐπ' ὀλέθρῳ
μυρομένη κενεῷ ἐπὶ σήματι· — —

Haec duplici vitio inquinata credit Koechlys in emend. p. 254., nam et adverbium λυγρὸν eo, quo legitur, loco vituperat, et in altero versu ἐπὶ σήματι, quod in Monac. περὶ σ. fertur, reiicit, praesertim quum comparationi, qua poeta matris fletus exornavit, περὶ longe aptius sit, cf. v. 489. 494. Cui quidem argumento obiici possit, id, quod in avem circa nidum volitantem optime cadit, a muliere alienum esse; sed revera matris trepidationem non dedeceat περί, neque eam sprevit Quintus, ubi Memnonis socios ad regis sepulcrum lugentes induxit II, 644.

— — — τοὺς δ' Ἠριγένεια βοῶπις
πόλλ' ὀλοφυρομένους κρατεροῦ περὶ σήματι παιδὸς
οἰωνοὺς ποίησε· — — —

Facile autem ex antecedentibus male invadere potuit ἐπὶ repetita. Minus arridet mihi altera illius coniectura: non semel quidem ὄλεθρος appellatur λυγρὸς, ut VI, 433. X, 215., at similitudo, cuius ad normam sequentia dirigantur necesse est,

adverbio subsidio venit. Respicere enim videtur ea, quae de iterato lusciniae gemitu bis terve commemorantur, ut v. 490. *πολλὰ μάλ' ἀχνυμένην* et v. 494. *ἀμφὶ δόμον κενεὸν μάλα κεκληγυῖα.* Nec raro idem similibus querendi verbis suspensum tenetur; argumento sunt III, 591. IX, 65. XII, 512.

— — — *ἐπεστενάχοντο δὲ λυγρὸν*
ἐννύχιοι ὄρνιθες, ἐρημαῖον βοόωντες.

vid. Arati Diosem. 1003.

Troianis diis sacra facientibus infausta diraque obveniunt omina XII, 503. sqq.

ἱερὰ δ' οὐ καίοντο, πυρὸς δ' ἐσβέννυτ' ἀϋτμή,
ὄμβρου ὅπως καθύπερθε δυςηχέος ἐσσυμένοιο,
καπνὸς δ' αἱματόεις ἀνεκήκιε· μηρὰ δὲ πάντα
πίπτε χαμαὶ τρομέοντα· κατηρείποντο δὲ βωμοί.

Interpres latinus vertit: „*femora trementia ad terram cadebant.*" At quomodo *μηρὰ τρομέοντα* toti rei descriptioni conducant, haud assequor; nec tamen quod ab omni parte satisfaceret, mihi succurrit. In mentem si revocaveris preces, quibus in foedere pangendo Troes atque Achivi Iovem adorant apud Homerum in Il. 3, 299. sqq.

ὁππότεροι προτεροὶ ὑπὲρ ὅρκια πημήνειαν,
ὧδέ σφ' ἐγκέφαλος χάμαδις ῥέοι, ὡς ὅδε οἶνος,
αὐτῶν καὶ τεκέων, ἄλοχοι δ' ἑτέροισι δαμεῖεν. —

non inepte suspicere *μηρὰ δὲ πάντα πίπτε χαμαὶ προρέοντα* leni profecto mutatione refingi posse, i. e. femora ex adipis integumento, quo circumfusa erant, ad terram defluxerunt. Sed primum translatum vocabuli usum ignoro, tum ne propria quidem vi dictum comparet in Quinti posthomericis. Alia vero, quae quis tentare possit, ut *π. χ. λιπόωντα* vel *μυδόωντα*, vid. Quint. X, 274. Apoll. Arg. IV, 1351., et a vulgari longius absunt et sententiae parum utilitatis afferunt. Vitium tamen subesse pro certo atque explorato habuerim.

Cassandra a Troianis suis vaticiniis fidem derogari indignata XII, 546. ait:

ἀλλά μοι οὐ πείθεσθ', οὐδ' εἰ μάλα πόλλ' ἀγορεύσω.

Iam autem copiosius exposuit, ostentis illis infestis admonita, perniciem certam instare patriae. Hinc quid futurum, nun-

quam alias apud Quintum repertum, sibi velit, vix perspicies. Ei enim tum demum locus esse potest, quum vel nihil omnino dictum est, vel quis se pluribus aliquid pertracturum esse negat. Quam ob rem tempus inportunum, quod non minus crebro Homeri carminibus perperam illatum erat, expellamus necesse est. Vati enim eiusque proposito sufficit: *οὐδ' εἰ μάλα πόλλ' ἀγορεύω.*

Cassandrae vera monenti Troianorum aliquis et irridet et minatur XII, 558. sqq.

ἔῤῥε, καὶ Ἀργείοισι κακὴν προτιόσσεο φήμην
ἠδ' αὐτῇ· τάχα π ο ύ σε καὶ ἀργαλεώτερον ἄλγος
μίμνει Λαοκόωντος ἀναιδέος· οὐ γάρ ἔοικεν
ἀθανάτων φίλα δῶρα δαϊζέμεν ἀφραδέοντα.

Convicia fere similia in Halithersen augurem, Telemacho amicum, Eurymachus spargit in Hom. Od. 2, 178. sqq.

ὦ γέρον, εἰ δ' ἄγε νῦν μαντεύεο σοῖσι τέκεσσιν
οἴκαδ' ἰὼν, μή πού τι κακὸν πάσχωσιν ὀπίσσω.

Sicut autem ille Halithersen suis liberis denuntiare iubet oracula, itidem Troianus Cassandram vaticinantem ad Argivos et semet ipsam ablegat. Sed Priami filia atque Argivi quum locorum intervallo sint secreti, haud dubie melius legamus: *ἢ αὐτῇ* i. e. malum illud augurium Argivis *aut* tibimet ipsi praedicas. Consilii eius caussam reddunt proxima; numeris olim imperfectis *π ο υ*, quod aberat, inserendo providit Rhodomannus. At *γὰρ* e Monac. enotatam ista potiorem iudicat Koechlys in emendat. p. 254. *τάχα γάρ σε καὶ ἀργ. ἄ. μ.*, eique adsunt III, 448. X, 229. Munera deorum non stulte abolenda esse posthac admonemur, siquidem Cassandra equum vel ferro vel igni erat eversura, vid. infra v. 567. sqq. Quae si non addita legerentur, verbo generali communique opus esse facile suspicari possis. Veteres enim munera ac facultates hominibus divinitus concessas spernere nefas duxerunt. Quo Paridis, Hectori adversati, dictum spectat Hom. Il. 3, 65.

οὔτοι ἀπόβλητ' ἐστὶ θεῶν ἐρικυδέα δῶρα —.

Quibuscum nostra conspirarent ita scripta:

— — — — οὐ γὰρ ἔοικεν
ἀθανάτων φίλα δῶρ' ἀθερίζεμεν ἀφραδέοντα.

Verum ea, quae postea rem copiosius explicant, nihil novandum esse nobis persuadent, quanquam interpretatio latina: „*non enim decet cara superorum dona a demente violari*," ab eius, qui loquitur, mente aberravit.

Alii Troiani, fide illis dicteriis habita, vatem mendacii insimulant; etenim fati vis et pernicies iamiam instant XII, 564. sq.

οὕνεκά σφιν μέγα πῆμα καὶ ἀργαλέον μένος Αἴσης
ἄγχι παρειστήκει· — — — —

Haec quoque ex homericis fluxerunt fontibus, vid. Il. 16, 852. 24, 132. Quae et ipsa documento sunt μέγα πῆμα, Dausqueo inventum, cuius pravitatem nuper sensit Koechlys in emend. p. 254., esse exterminandum. Priores enim quum dedissent: οὕνεκά σφι πῆμα κτέ., iam Rhodomannus Dausqueo, Pauwio et Tychsenio acutior, οὕνεκα δή σφισι voluit scriptum, scitius etiam Koechlys emendat: οὕνεκ' ἄρα σφίσι π. κ. ἀργ. μ. Αἴσης, quod nostri usui ac sermoni aptissimum esse probant I, 458. II, 525. III, 13. 755. VII, 130. XIV, 522., Dausqueum autem prorsus refutat II, 123.

— ὅ καί σφισι πῆμα καὶ ἄσχετον ὤπασε πότμον.

Cassandra, propositi tenax, ut Troiani insidias funestas aperte conspiciant, equum ligneum aut ferro dissecare aut igni comburere studet XII, 572. sq.

ὄφρα λόχον στονόεντα καὶ ἀμφαδὸν ἀθρήσωσι
Τρῶες· — — — —

Insidiae quod conspectae per se appareant, omnibusque sub oculis positae sint, ad Cassandrae festinationem declarandam Koechlys l. all. p. 255. corrigendum esse putat: ὄφρα λ. στ. τάχ' ἀμφαδὸν ἀθρ. At insidias revera latentes sibique soli cognitas Troianis *etiam* aperte demonstrare vult Priamo nata. Hinc κρυφηδὸν et ἀμφαδὸν, quorum utrumque nonnisi adverbii provincia funguntur, a poetis sibi opponuntur, ut ab Homero Od. 19, 299.

ὅπως νοστήσειε φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν,
ἤδη δὴν ἀπεών, ἢ ἀμφαδὸν ἠὲ κρυφηδόν·

add. 14, 330. iisque finitima 1, 296. 11, 120. 455., obtinet idem apud Quintum XIV, 60. sq. I, 752.

οὐκ ἀγαθὸν βασιλῆας ὑβριζέμεν ἀνδρὶ χέρηϊ
ἀμφαδὸν, οὔτε κρυφηδὸν, ὅπῃ χόλος αἰνὸς ὀπηδεῖ.

Neque unquam vel Quintus vel alius quisquam hanc legem migravit, vid. I, 358. II, 64. III, 69. V, 176. XIV, 49. 53. proxime accedit ad nostra III, 599.

ἀμφαδὸν ἀθρήσαντες ἀνὰ στρατόν· — —

Apte igitur latinus interpres semper usus est adverbio; imo ne *ἀμφαδὰ* quidem sive *ἀναφανδὰ*, quod falso statuerunt recentiores quidam magistri, adiectivi naturam ac potestatem induunt, cf. Lobeckii paralipom. p. 150. sq. Itaque duo epitheta ornandi caussa Quintum sociasse nemo in animum inducet. Verum sana atque integra sunt vulgo lecta, eo, quo dicebam, modo explicanda. Adiectivum enim inde ortum erit *ἀμφάδιος*, cuius testimonium affert Od. 6, 288.

Troibus vino epulisque indulgentibus ultimam appropinquare noctem poeta refert XII, 575.

— — *μάλα γάρ σφιν ἐπήϊεν ὑστατίη νύξ.*

Aldinae et prioribus erat: *μ. γάρ ῥα ἐπ.*, Pauwius hiatum ferendum putat, Rhodomannus praeivit Tychsenio, Koechlys denique ex Homeri Il. 5, 567. non ita male, ut opinor, *σφας* advocat, etsi nullum aliud eius vestigium cernitur in Quinti posthomericis. At profecto verbum, ubi significat *invadere* vel *occupare aliquem*, casum quartum plerumque sibi expetit, ut IV, 320.

νῦν δέ με γῆρας ἔπεισι καὶ ἄλγεα· — —

add. IV, 63. V, 214. 543. XI, 163. 182. 306., nec tamen tertius prorsus inauditus est, vid. VII, 280. II, 263.

οὐ γὰρ δὴ μερόπεσσι κακώτερον ἄλγος ἔπεισιν,

isque de impetu hostili, quo alii aliis inferunt bellum aut caedem, praecipue in usu fuisse videtur, ut VIII, 175. 365.

ὡς Δαναοὶ δηΐοισιν ἐπήϊον, — —.

Cassandra ab equo per Troas reiecta, sicut panthera pastorum et canum confluxu a stabulis depulsa, abit XII, 580. sqq. Comparationis egregie et copiose exornatae versum primum, qui vulgo sonat:

ἡ δ', ἅτε πόρδαλις ἔσσυτ' ἐν οὔρεσι καγχαλόωσα,
depravatum esse pridem animadverti, eique et *πάρδαλις* et *ἐν οὔρεσιν ἀσχαλόωσα* restitui in observat. part. II. p. 17. sq. Gavisus sum Koechlyn horum inscium vel immemorem in idem, quod mihi in mentem venit, incidisse emend. l. all., *πάρδαλις* vero, cui alterum e prava nonnullorum grammaticorum sedulitate subiectum est, Quintus repetundarum iure sibi postulat, cf. annot. ad Hom. Il. 13, 103. Praeterea vir strenuus et eruditus, ut in multiplici librorum varietate totum locum perpurgaret, postrema inde a v. 583. sic constituenda existimat:

— — — *ἡ δ' ἄγριον ἦτορ ἔχουσα*
ἐντροπαλιζομένη ἀναχάζεται ἐσσυμένη περ·
ὥς ἥγ' εὐρέος ἵππου ἀπέσσυτο, τειρομένη κῆρ
Τρώων ἀμφὶ φόνῳ· μάλα γὰρ μέγα δέχνυτο πῆμα.

In ultimo igitur versu mutavit duo: primum *μέγα*, quo carent libri et scripti et impressi, a Rhodomanno transtulit, Tychsenio relicto, qui, nescio unde, *σφίσι* verbo contrarium induxit; deinde *ἀμφὶ φόνον* erat commune, dativum offert solus Monacens. Horum alterum admodum probabile, alterum verissimum iudico, quod ostendit et Quint. XIII, 358.

— — *ὁ δ' αἵματος ἐκχυμένοιο*
γήθεεν ἀμφὶ φόνῳ· — —

et Homer. Il. 16, 647.

πολλὰ μάλ' ἀμφὶ φόνῳ Πατρόκλου μερμηρίζων.

At de priorum emendatione minus consentio; ea quidem Aldina et priscae sic tradunt:

ἐντροπαλιζομένη ἀναχάζεται, ἀχνυμένη κῆρ,
ὥς ἥγ' εὐρέος ἵππου ἀπέσσυτο, ἐσσυμένη περ.

Pauwius utriusque clausulam erat permutaturus, idem fecit Koechlys, nisi quod in altero versu cum Monac. et Tychsenio *τειρομένη κῆρ* scripsit, ille vero cum plerisque *ἀχνυμένη κῆρ* retinendum censuit. Iam Koechlys similitudinem ex Homeri Il. 11, 548. sqq. cll. 17, 657. sqq. haustam ratus eo ex fonte *ἐσσυμένη περ* repetit, idemque pluribus aliis Homeri pariter ac Quinti exemplis confirmari dicit. De hoc

nemo contendet; sed primum ἀχνύμενός περ illius est in Iliade sola 1, 241. 588. 8, 125. 317. 13, 419. 15, 133. 17, 459. 22, 424., ἀχνυμένη περ Quinti VII, 327., quanquam ἀχνυμένη κῆρ sive ἀχνυμένη κέαρ ἔνδον aliquanto crebrius legitur, vid. V, 531. XIII, 271. XIV, 260. 289. Deinde panthera, quae invita recedit a stabulis, vix commode appellari poterit ἐσσυμένη περ, sive de eius ardore et cupiditate cogitaveris, sive illud ad reditum, quod omnium minime quadrat, retuleris; bestiam enim pedetentim et gradatim abire iam indicat ἐντροπαλιζομένη, vid. Hom. Il. 6, 496. 11, 547. 17, 109. Quint. VII, 95. Id autem feris, rusticorum vigilantia ab ovium stabulis fugatis, apud Homerum pariter accidit, neque comparationum exitus, in quo rei cardo vertitur, negligendus est; ita Homerus in Il. 11, 555. sqq. addit hocce:

ἠῶθεν δ' ἀπονόσφιν ἔβη τετιηότι θυμῷ,
ὣς Αἴας τότ' ἀπὸ Τρώων τετιημένος ἦτορ
ἤϊε, πόλλ' ἀέκων· περὶ γὰρ δίε νηυσὶν Ἀχαιῶν.

Nec desunt similes clausulae aut Il. 17, 664. sqq. aut ib. 108. sqq., ubi Menelaus Troianorum impetu et vi coactus refert gressus, leoni similis:

αὐτὰρ ὅγ' ἐξοπίσω ἀνεχάζετο, λεῖπε δὲ νεκρὸν
ἐντροπαλιζόμενος· ὥςτε λὶς ἠϋγένειος,
ον ῥα κύνες τε καὶ ἄνδρες ἀπὸ σταθμοῖο δίωνται
ἔγχεσι καὶ φωνῇ· τοῦ δ' ἐν φρεσὶν ἄλκιμον ἦτορ
παχνοῦται· ἀέκων δέ τ' ἔβη ἀπὸ μεσσαύλοιο·
ὣς ἀπὸ Πατρόκλοιο κίε ξανθὸς Μενέλαος.

Ex his igitur simile quiddam hic dicendum fuisse iam patere crediderim. Etenim quum et panthera et Cassandra re infecta abire cogantur, utriusque animum subire moerorem consentaneum est. Qui ut adsit, aut cum Tychsenio legamus oportet:

ἐντροπαλιζομένη ἀναχάζεται, ἀχνυμένη περ·
ὣς ἤγ' εὐρέος ἵππου ἀπέσσυτο τειρομένη κῆρ —

aut quod et Homeri exemplar suadeat, et Quintus non prorsus improbet, vid. observ. part. V. p. 77. sqq.

ἐντροπαλιζομένη ἀναχάζεται, ἀ χ ν υ μ έ ν η κ ῆ ρ·
ὡς ἥγ' εὐρέος ἵππου ἀπέσσυτο, τ ε ι ρ ο μ έ ν η κ ῆ ρ —
quanquam ista nominis affluentia, praesertim quum ἦτορ iam praecedat, parum arridet. Sed ἐσσυμένη περ, quod in omnibus praeter Monacensem secundo adhaerescit versui, vel e proximo *ἀπέσσυτο* invenit originem, vel eius, cui sententia bis repetita displicebat, correctionem nobis exhibet.

Inter pocula largius hausta Troianorum aliquis vanos Graecorum labores expeditionemque frustra susceptam satis superbe illudit XIII, 15. sqq.

ἦ ῥ' ἅλιον Δαναοὶ πουλὺν στρατὸν ἐνθάδ' ἄγειραν,
σχέτλιοι, οὐδ' ἐτέλεσσαν ὅσα φρεσὶ μηχανόωντο,
ἀλλ' αὔτως ἀπόρουσαν ἀπ' ἄστεος ἡμετέροιο,
νηπιάχοις παίδεσσιν ἐοικότες ἠ δὲ γυναιξίν.

Poetae, optimi indolis humanae interpretes, puerorum mulierumque pavore ignaviam atque animi mollitiem solent indicare. Itaque et Nestor homericus suos commilitones parvulorum more loquentes increpat in Il. 2, 237. sq., et Achilles semet ipsum ac Memnonem de parentum rebus pueriliter confabulantes apud Quintum posth. II, 449. Graecos, feminis atque puerulis similes, de reditu in patriam querelas fundere Ulixes aegre fert in Il. 2, 289. sq.

ὥστε γὰρ ἢ π α ῖ δ ε ς ν ε α ρ ο ὶ χ ῆ ρ α ί τ ε γ υ ν α ῖ κ ε ς,
ἀλλήλοισιν ὀδύρονται οἶκόνδε νέεσθαι.

Neque aliter iudicat Paris, Polydamantis consilium refutaturus, in Quinti libr. II, 78.

φύζα δὲ ν η π ι ά χ ο ι σ ι μάλ' εὔαδεν ἠδὲ γ υ ν α ι ξ ί ν.

Sed nullum horum nostra praestabit tuta. Nam profecto verendum est, ne scribarum libido particulas sexcenties confusas iterum miscuerit, quod alia sibi postulat comparandi lex. E qua Graeci non similes dicendi erant parvulis pueris *et* mulieribus, verum pueris *aut* mulieribus non ita dissimiles. Nihil igitur dubii relinquitur, quin sit emendandum: *παίδεσσιν ἐοικότες ἠὲ γυναιξίν*. Eo iam spectat interpres latinus, dum reddit ista: „*pusillis pueris* a u t *feminis persimiles*." Tum poetae ab Homero inde sic loquuntur, vid. Il. 2, 800.

λίην γὰρ φύλλοισιν ἐοικότες ἢ ψαμάθοισιν,

add. 5, 782. 7, 256. sq. Quint. Sm. I, 345. V, 298. VII, 504. VIII, 69. X, 248. sq.

— — — *νεκροὶ δ' ἐκέκειντο νέκυσσι*
πανσυδίῃ, ψεκάδεσσιν ἐοικότες ἠὲ χαλάζῃ
ἢ χιόνος νιφάδεσσιν, — — —.

Proximo deinde versu:

ὣς ἄρ' ἔφη Τρώων τις ἐεργόμενος φ ρ έ ν α οἴνῳ,

Koechlys vere, ut puto, *φρένας οἴνῳ*, cui Homeri quaedam testimonia succurrunt, recipi iussit in emend. p. 257.

Ulixes principibus, ex equo exituris, latera eius caute et tacite aperit XIII, 39. sqq.

— — — *αὐτὸς δ' ἄρα χερσὶ θοῇσιν*
ἵππου δουρατέοιο μάλ' ἀτρέμας ἔνθα καὶ ἔνθα
πλευρὰ διεξώϊξεν ἐϋμμελίῃ ὑπ' Ἐπειῷ.

Postrema vertit interpres: „*sub Epei auspiciis.*" At *ὑπό τινι βῆναι, εἶναι* aliaque eius generis epicis significant arbitrio et imperio alicuius subesse. Ita Pandarus equorum regimen se accepturum negat, quod aurigae noto, si quid adversi acciderit, illi melius essent obsecuturi Il. 5, 231. sq.

μᾶλλον ὑφ' ἡνιόχῳ εἰωθότι καμπύλον ἅρμα
οἴσετον, — — — —.

Quintus saepius dixit de militibus imperio ducis subiectis, ut I, 281. II, 242. III, 232. VI, 625. X, 122. XI, 61.

οἳ Σύμηθεν ἵκανον ὑπὸ Νιρῆϊ ἄνακτι —.

Iam vero Ulixem Eurypyli ministrum sive commilitonem nemo habebit; melius igitur praepositione mutata legemus: *ἐϋμ. σὺν Ἐπειῷ*, idque vidit olim Glasewaldus in coniect. p. 17.

Troiani subito Graecorum incursu oppressi passim trucidantur varioque mortis genere occumbunt XIII, 94. sq.

πολλῶν δ' ἐν κονίῃσι μ α χ ή σ α σ θ α ι μεμαώτων
χεῖρες ἀπηράχθησαν ὁμῶς κεφαλῇσι καὶ αὐτῇς·

Vocalis longa primo aoristo inserta offendit. Videtur enim poeta ad Homeri normam, de qua in annot. ad Il. 1, 298. breviter dixi, sua composuisse. Futurum certe *η* assumpsit I, 219. II, 135. IX, 98.

— — — οὐ γὰρ Ἀχιλλεὺς
ζωὸς ἔθ᾽ ὑμῖν ἄντα μαχήσεται, — —

aoristus ε tenet ac, metro invitante, consonam ingeminat. Illius documentum exstat VIII, 141.

ἀλλά μοι ὅσσοι ἔναντα λιλαιόμενοι μαχέσασθαι —

huius in structura nostris consona V, 283.

ἐν πρώτοις ἀνόρουσα μαχέσσασθαι μενεαίνων.

Quare id hic quoque eligamus oportebit. Praesentis infinitivus μάχεσθαι et μαχέεσθαι sonat, quorum ille velut dominatur apud Quintum, hic bis deprehenditur VI, 340. II, 154., ubi Tychsenii operae secus, atque Rhodomannus volebat, e trisyllabo μάχεεσθαι propagarunt.

Anxiam mulierum Troianarum trepidationem vere et egregie depinxit Quintus XIII, 103. sqq. E quibus pauca, ut opinor, vitiosius tradita hic attingam inde a. v. 110.

— τῆς δ᾽ οὔτι μίτρης ἔτι μέμβλετο λυγρῆς,
ἀλλ᾽ οὕτως ἀλάληντο περὶ μελέεσσι χιτῶνας
μοῦνον ἐφεσσάμεναι· ταὶ δ᾽ οὐ φθάσαν οὔτε καλύπτρην
οὔτε βαθὺν μελέεσσιν ἔχειν πέπλον, ἀλλ᾽ ἐπιόντας
δυςμενέας τρομέουσαι ἀμηχανίῃ πεπέδηντο
παλλόμεναι κραδίην· μοῦνον δ᾽ ἄρα χερσὶ θοῇσιν
αἰδῶ ἀπεκρύψαντο δυςάμμοροι· — —

Atque horum principio Koechlys, quod nulla caussa sit, cur μίτρη *tristis* appelletur, dativum λυγρῇς cum feminis sociandum et acute restituit et commode defendit in emend. p. 257. Deinde aliis quidem tunicas induere satis fuit, aliae, ne velamento quidem corpori iniecto, nudae stratis exsiluerunt: ita enim καλύπτρην et πέπλον accipi debere iure admonuit Pauwius. At οὔτε καλύπτρην οὔτε πέπλον μελέεσσιν ἔχειν non potest non displicere. Nam verbum illud et antecedentibus parum respondet, nec vestibus, quibus quis metu perterritus vel alia quacunque inpulsus caussa caret, satis erit aptum; imo in eas, quas quis gerit vel iam induit, cadit. Itaque Apollo inducitur III, 33.

ἰοδόκην ὤμοισιν ἔχων καὶ ἀναλθέας ἰούς·

et Epeus pugil in certamine adstat IV, 338. sq. — — περὶ χερσὶν ἔχων βοὸς ἶφι δαμέντας ῥινοὺς ἀζαλέας. Sed

miserae Troum feminae corporis tegumenta non modo gestare, sed ne arripere quidem potuerunt. Quae quum ita sint, ut, quo opus sit, plane et dilucide significetur, emendandum esse arbitror: *οὔτε καλύπτρην οὔτε βαθὺν μελέεσσιν ἑλεῖν πέπλον.* Ne potestas quidem iis fuit arripiendi vestem vel peplum, quo corpus tegerent. Illa vero dicendi forma de armis sive vestibus, quibus principes induti instructive procedunt, iam Homero frequens est, vid. Il. 10, 335. 14, 19. 18, 416. 15, 474.

αὐτὰρ χερσὶν ἑλὼν δολιχὸν δόρυ καὶ σάκος ὤμῳ.

Ac de Thetide ad Iovem evocata Il. 24, 93.

ὣς ἄρα φωνήσασα κάλυμμ' ἕλε δῖα θεάων
κυάνεον, τοῦ δ' οὔτι μελάντερον ἔπλετο ἔσθος.

add. Od. 8, 84. Neque admodum insolens est usus ille Quinto, etsi de veste manibus apprehensa nullum aliud succurrit exemplum, vide tamen IV, 146. XII, 569. XIII, 65. sq.

Subito et nocturno Graecorum impetu passim caeduntur Troiani, quorum stragem cum ovium grege, pastore absente, a thoibus vel lupis oppresso et ad internecionem fere trucidato Quintus comparat. Imaginem eam mancam et imperfectam ad nos pervenisse viri docti consentiunt, eaque de caussa versui 137. lacunae signum apponunt, sed in postremis etiam, si quid video, residet mendum. Luporum enim rabiem poeta hisce describit v. 139. sq.

αἷμα μέλαν πίνουσιν, ἅπαν δ' ὀλέκουσι μένοντες
πῶϋ, κακὴν δ' ἄρα δαῖτα λυγρῷ τεύχουσι νομῇϊ.

Vertunt autem horum media: „*totumque perseverantes exitio dant gregem.*“ At insatiabilis luporum et saevitia et cupiditas, quibus temporis momento totum gregem solent dilacerare, sibi aliud exposcat additamentum. Quod, nisi fallor, Homerus suppeditat, dum verbum *ἔδειν* non semel dat bestiis praedam avide devorantibus, veluti leoni medio ex grege bovem auferenti in Il. 15, 636.

— — — *ὁ δέ τ' ἐν μέσσῃσιν ὀρούσας*
βοῦν ἔδει, αἳ δέ τε πᾶσαι ὑπέτρεσαν — —

porro Cyclopi immani crudelitate ventrem implenti in Od. 9, 297.

αὐτὰρ ἐπεὶ Κύκλωψ μεγάλην ἐμπλήσατο νηδὺν
ἀνδρομέα κρέ' ἔδων, καὶ ἐπ' ἄκρητον γάλα πίνων —.

Maxime autem avium rapacium canumque indicat edacitatem, qua mortuorum corporibus vescuntur. Inde communes principum homericorum minae, quibus hostium superbiam coerceant, velut in Il. 16, 836.

— — *σὲ δέ τ' ἐνθάδε γῦπες ἔδονται.*

Vid. annot. ad l. all. Minima igitur litterarum mutatione ad illorum normam reddiderim Quinto:

— — *ἅπαν δ' ὀλέκουσιν ἔδοντες*
πῶϋ, — — — —.

In tanto pugnae et armorum tumultu nullus Troianorum vulneris expers erat, sed omnium omnino corpora madebant cruore XIII, 143. sq.

οὐδ' ἄρ' ἔην Τρώων τις ἀνούτατος, ἀλλ' ἄρα πάντων
γναμπτὰ μέλη πεπάλακτο μελαινόμεν' αἵματι πολλῷ.

Consecutivae iteratae altero loco aut exigua aut nulla plane esse potest vis; crediderim proinde et rei et epicorum usui longe accommodatiorem esse frequentativam *ἅμα*. Non quidem ignoro, particulam illam adversativae aliquoties subiungi numerali insuper accedente, velut in versibus paribus fere et aequalibus II, 530.

— — — — *οὐδέ τις ἦεν*
θεινομένων ἑκάτερθεν ἀνούτατος, ἀλλ' ἄρα πάντων
ἐκ μελέων εἰς οὖδας ἀπέρρεεν αἷμα καὶ ἱδρώς.

et XII, 544. At alterum, quod melius duxerim, toties reperitur, vid. III, 168. V, 269. VII, 520., ut, vel negatione praecedente, vel si omnes unum idemque fecisse dicuntur, paene necessarium videatur, cf. mant. observ. in Quint. Sm. p. 262. sq. Aliter res se habet XII, 211.

— *ἀλλ' ἄρα πάντες ὁμῶς ἐφύπερθε καλύψει*
γαίῃ ἀπειρεσίῃ· — — — —

Nam *πάντες ὁμῶς* aut *πάντες, ὅσοι* non minus invaluerunt apud nostrum, sicut I, 704. III, 322. 601. V, 394. IX, 466. XI, 256. XIV, 253. cll. II, 561. III, 649. VII, 239. VIII, 106. XIV, 106. Ea vero ipsa argumento sunt, *ἅμα πάντας* praestare. Ne quis autem simili labe affectum putet

VIII, 20.

— ἀλλ' ἄγε πάντες ἐς ἄρεα καρτύνεσθε,

id exemplorum multitudine vindicari erit admonendum, cf. II, 38. 59. V, 152. VIII, 260. Sed alibi illa verborum iunctura tantopere delectatur Quintus, vid. I, 175. 743. II, 130. IV, 30. VI, 320. VII, 110. XIV, 468., ut contrarium hic illic depravatum habere possis, praesertim si consecutiva vel praecedit vel rei minus expedit. Quo ex genere sunt II, 474.

ὁππότε δὴ κελάδοντες ἐνιπλήθονται ἔναυλοι
ὕδατος ἐσσυμένοιο, βρέμει δ' ἄρα πᾶσα χαράδρη
ἄσπετον, οἱ δ' ἄρα πάντες ἐπιτρομέουσι νομῆες
χειμάῤῥους ὁμίχλην τε, — — —

add. XIII, 56.

— οἱ δ' ἄρα πάντες ὀρινόμενοι περὶ θυμῷ
ὄζου ὑπεκπροχέονται, ὅτε κτύπον εἰσαΐουσιν.

Nec Troes inulti cadunt, telis enim ex aedibus arreptis hostes dant neci XIII, 162. sqq.

— — Τρῶες γὰρ ὅσοι φθάσαν ἐκ μεγάροιιν
ἢ ξίφος ἢ δόρυ μακρὸν ἑῆς ἀνὰ χερσὶν ἀεῖραι,
δυςμενέας δάμναντο καὶ ὣς βεβαρηότες οἴνῳ.

Dualem insolentem Koechlys in emendat. p. 257. in pluralem: ἐν μεγάροισιν, abire iussit, Hermanno genitivus singularis ἐκ μεγάροιο magis arridet. Illum vero et Homero et Quinto crebrius usurpatum praetulerim, vid. II, 73. 150. 164. III, 405. VI, 82. VII, 286. 315. 339. alibi. Ultima Homero refert accepta, cf. Od. 3, 139. 19, 122.

Diomedes interficit Coroebum, Mygdonis filium, qui hesterno demum die Troiam venerat, se Graecos e Troade expulsurum esse pollicitus ac matrimonium praemii loco pactus. Eadem fere Homerus de Othryoneo, Cabeso Ilium delato, in Il. 13, 363. sqq. memoriae prodidit; is enim, re praeclare et feliciter gesta, Cassandram, Priami filiam, uxorem expetiit, verum ab Idomeneo occisum et victoriae et coniugii spes fefellit. Ad quae quum noster poeta haud dubie respexerit, mirum sane est, quod quae Coroebo fuerit desponsata, ne verbo quidem indicaverit. Sed nolim eam in rem altius inquirere. Coroebum autem postridie, quam advenerat, occu-

buisse testantur XIII, 173. sqq.

νήπιος· οὐδ' ἀπόνητο γάμων, ὧν οὕνεχ' ἵκανεν
χθιζὸς ὑπὸ Πριάμοιο πόλιν, καὶ ὑπέσχετ' Ἀχαιοὺς
Ἰλίου ἄψ ὦσαι· τῷ δ' οὐ θεὸς ἐξετέλεσσεν
ἐλπωρήν· Κῆρες γάρ οἱ προέηκαν ὄλεθρον.

Quanta vero utriusque poetae sit similitudo, cognoscimus ex Iliad. 13, 366.

— — — *ὑπέσχετο δὲ μέγα ἔργον,*
ἐκ Τροίης ἀέκοντας ἀπωσέμεν υἷας Ἀχαιῶν.

Versum autem Quinti spondeorum mole tardius incedentem Gerardus in lection. Apollon. p. 138. leviter corruptum existimavit. Atque hic quidem a composito petit auxilium, legendum esse ratus: *Κῆρες γὰρ ἐπιπροέηκαν ὄλεθρον.* Quod etsi fieri potuit, nullam tamen finxeris caussam probabilem, cur poeta eo uti maluerit. Imo quod Coroebum statim post adventum morte insperata oppressum sistat, aliud quidpiam, quo fati celeritas apertius declaretur, requisiverim. Ei ergo proposito adverbium *ἄφαρ* magis satisfacere putaverim:

— — *Κῆρες γὰρ ἄφαρ προέηκαν ὄλεθρον,*

i. e. Parcae *continuo* immiserunt perniciem. Illud certe in eadem obtinet versus regione XI, 476.

θηρὶ βίην ἀτάλαντον, ἄφαρ προέηκεν ὀϊστόν.

Eurydamas, Antenoris gener, animi moderatione et prudentia omnibus aliis Troibus superior una cum Coroebo caeditur a Tydide XIII, 178. sqq.

σὺν δέ οἱ Εὐρυδάμαντα κατέκτανεν ἀντιόωντα,
γαμβρὸν ἐϋμμελίην Ἀντήνορος, ὅς ῥα μάλιστα
θυμὸν ἐνὶ Τρώεσσι σαοφροσύνησ' ἐκέκαστο.

Extremis vel apostrophi signum auferendum est, vel, quod verisimilius puto, augmento depulso legamus oportet: *σαοφροσύνησι κέκαστο.* Cui praesidio venit VII, 47.

εὖ δὲ σαοφροσύνῃσι κεκασμένον· — —

et ib. 566.

— — — *ὁ δ' ἀμφοτέροισι κέκαστο*

Augmentum contra praefixum habemus III, 426.

ἀλλὰ σαοφροσύνῃ καὶ κάρτεϊ πάντ' ἐκέκαστο

add. ib. 732. VI, 319.

Ea, quibus Ilioneus senex, vitam sibi deprecaturus, Diomedem compellat XIII, 191. sqq., nec plena nec sincera nobis esse servata in part. III. p. 49. ostendi, alia nec multum diversa nuper protulit Koechlys in emendat. p. 285. sq. Medelam autem variam, quam quis adhibere possit, aspernatus, in eo tandem acquiescit, ut per librariorum socordiam unum versum excidisse statuat cum Hermanno. Quo posito duumviri illi singula sic constituunt:

αἴδεσαι ἀμφὶ γέροντα . . . .
. . . . τεὰς χέρας ἀργαλέον τε
λῆγε χόλον· — — — —

Hoc modo eum certe percipimus fructum, ut priora verba, in quibus omnes testes consentiunt, nisi quod Aldina *αἴδεσε* male exhibet, a vitio immunia et sana evadant, neque in iis, etsi plures unum alterumve horum in suspicionem adduxerunt, falsi quiddam aut depravati sit quaerendum. Nihil autem, quod a Quinti usu et sermone alienum sit habendum, adesse probabiliter iudicabimus, vid. quae in excurs. XVII. ad Hom. Iliad. p. 65. collegi. Quae quum ita sint, de certa emendandi via paene desperaverim, reversus ad id, quod supra dicebam: auxilium horum a libris melioribus ac plenioribus esse exspectandum. Attamen nihil impedit, quominus periculum faciamus, quod, si spem atque opinionem fefellerit, lusisse putemur. Iam Aldina et priscae quartum tenent casum: *ἀργαλέον τε λῆγε χόλον*, eumque non prorsus repudiandum censet Dausqueus, memor Homeri Iliad. 21, 305.

οὐδὲ Σκάμανδρος ἔληγε τὸ ὃν μένος,

ad quae accedunt 13, 424. lecta et haud pauca exempla, quibus activum *παύειν* normam sequitur eandem, ut Il. 1, 282. 9, 459. 15, 72. 16, 62. 19, 67. Od. 4, 583. 5, 451. Hoc igitur si Quinto licuerit, nullo aut verbo aut versu interposito singula comprehendas ita:

αἴδεσαι ἀμφὶ γέροντος· ἑὰς χέρας ἀργαλέον τε
λῆγε χόλον· — — — —

i. e. *reverere senem; manus tuas et gravem cohibe iram.* Nam pronomen *ἑός* a persona secunda minime abhorret, vid. partic. VI, p. 118. sqq.

Diomedes flebili senis lamentatione immotus, postquam paucis respondit, gladio traiicit guttura XIII, 203. sqq.

— — λαιμοῖο διήλασε λοίγιον ἄορ
δεινὸς ἀνήρ· ἴθυνε δ' ὅπῃ θνητοῖς ἐπὶ πότμος
ψυχῆς εἶσι τάχιστα, καὶ αἵματος αἰνὰ κέλευθα.

Transtulit haec Rhodomannus: „*et eo direxit, ubi mortalibus fatum ad animum celerrime transit, et funestae sanguinis viae existunt.*" At ipse ad verum accedere interpretationem dubius haeret, eaque de caussa annotat: „pro εἶσι restituendum videtur ἐστὶ, quod sequens etiam copulativa requirit. Nisi hic ellipsin verbi substantivi esse malis, ut versio nostra habet." Attamen ista quadrare vix crediderim, quod πότμος ἐπὶ ψυχῆς εἶσι sive π. ἔπεισι ψυχῆς et durum erit et insolens. Si quis autem iungere maluerit: θνητοῖς ἔπεισι πότμος ψυχῆς, id iterum falsum est, quod πότμος iam per se mortem significat, ψυχῆς πότμος sive animae mors a nemine dicitur. Diversa sunt ea, quae de Hectore, vulnere letali ab Achille percusso, tradit Homerus, etsi nostris originem dedisse videntur, in Il. 22, 324. sqq.

φαίνετο δ', ᾗ κληῗδες ἀπ' ὤμων αὐχέν' ἔχουσιν,
λαυκανίην, ἵνα τε ψυχῆς ὤκιστος ὄλεθρος·
τῇ ῥ' ἐπὶ οἷ μεμαῶτ' ἔλασ' ἔγχεϊ δῖος Ἀχιλλεύς.

Quae alio insuper loco Quintus imitatus est II, 258. sq.

— — — διήλασε δ' ὄβριμον ἔγχος
ἐς κραδίην, θνητοῖσιν ὅπῃ πέλει ὠκὺς ὄλεθρος.

Vulnera enim vel gutturi vel cordi infixa mortifera sunt, vid. IX, 192. sqq. Illo quidem modo et Hector et Ilioneus pereunt, neque alio caedis genere Eurypylum obtruncat Neoptolemus VIII, 200. sqq. Cor autem Menoetae, Hippomedonte nati, sagitta transfigit Teucer XI, 105. sqq.

— οὕνεκα Κῆρες ὁμῶς φορέοντο βελέμνῳ
καίριον ἐς κραδίην, ὅθι περ νόος ἔζεται ἀνδρῶν
καὶ μένος, ὀτραλέαι δὲ ποτὶ μόρον εἰσὶ κέλευθοι.

Iam ex horum similitudine non inepte colligas, id quod maiore ex parte vidit Pauwius, locum poetae sic fere constituendum esse:

— — ἴθυνε δ', ὅπῃ θνητοῖς ἐπὶ πότμον
ψυχῆς εἰσὶ τάχιστα καὶ αἵματος αἰνὰ κέλευθα.

i. e. *eo direxit, ubi mortalibus ad mortem celerrimae sunt animae et sanguinis viae funestae.* *Αἰνὰ* enim dicuntur, quod vulnere facto una cum sanguine anima efflatur, sicut accidit Eurypylo et Hectori, eademque de caussa in libro XI, v. 453. Alcimedon λυγρὰ κέλευθα, quippe quae ei mortem essent allatura, adscendisse perhibetur. At animae et sanguinis viam recte appellavit poeta arteriam, Homeri iam exemplar secutus, vid. Od. 10, 86.

ἐγγὺς γὰρ νυκτός τε καὶ ἤματός εἰσι κέλευθοι.

Quibus cognata reperimus apud alios, ut in Arati phaen. 149.

ἔνθα μὲν ἠελίοιο θερείταταί εἰσι κέλευθοι·

add. Apollon. Arg. I, 500. Quint. Sm. II, 596.

αἰὲν ἑλισσομένου Ὑπερίονος αἰπὰ κέλευθα,

nec minus crebro idem ad siderum cursus transtulit Manetho, cuius testimonia verborum index a Riglero confectus suppeditat p. 195. Ab hoc solis siderumque meatu et ad alia et ad corporis humani fabricam traducitur nomen, sicut Quintus ipse paullo ante stomachum describit XIII, 170. sq. hisce:

ἐγχείῃ κοίλοιο διὰ στομάχοιο πέρησεν,
ἧχι θοαὶ πόσιός τε καὶ εἴδατός εἰσι κέλευθοι·

et VIII, 308.

— — στομάχου δ' ἀπέκερσε κελεύθους.

Ea igitur et XI, 107., cuius supra mentionem feci, ad nostra explicanda praecipuam habent vim. Dicit enim poeta, animi sive spiritus et sanguinis vias tristes, per quas homines et spiritum ducunt et sanguis manare putatur, mortalibus, si rumpuntur, celerrime afferre mortem. Difficultas autem quaedam in eo est, quod τάχιστα adverbium inter ψυχῆς et αἵματος, quae necessario sunt coniungenda, est interpositum. At Graecos non ita raro cum verbis substantivis sociare adverbia, ubi alii populi adiectivis utantur, copiosius docuit Lobeckius in paralip. p. 150. sqq.

Andromacha, Hectoris coniux, filio orbata et cum aliis Troum mulieribus abducta mori cupit XIII, 267. sqq.

ἡ δ' ἄρα παιδὸς ἑοῖο καὶ ἀνέρος ἠδὲ τοκῆος
μνησαμένη φίλον α ἰ ν ὸ ν ἐΰσφυρος Ἠετιώνη
ὥρμηνεν θανέεσθαι, ἐπεὶ βασιλεῦσιν ἄμεινον
τεθνάμεν ἐν πολέμῳ ἢ χείροσιν ἀμφιπολεύειν.

Aldina et veteres legebant v. 268. *μνησ. φίλον αἰνὸν ἐΰσφ. Ἠετ.*, quod quum sensu careat, Rhodomannus voluit: *μνησ. φίλον ἦτορ ἐΰσφ. Ἠ.* idque vertendo expressit: ,,*interim filii sui et mariti parentisque simul c a r o a n i m o recordata pulcra Eetione mori properat.*" At tota verborum collocatio hoc habet vitii, quod nullo alio muniri potest exemplo. Nam res quidem, cuius aliquis meminit, vario modo potest adiungi, at animus vel recto apponitur casu, vid. I, 710. XIV, 274. vel dicitur *μνήσασθαί τινος κατὰ θυμὸν, κατὰ φρένας*, cf. X, 365. 455. XIV, 205., vel denique tertius assumitur casus, ut XIV, 210. sq.

— — — — *εἴγε τι θυμῷ*
μνήσανθ', ὅσσ' ἐμόγησα περὶ Πριάμοιο πόληα —.

Neque alii, quantum scio, has leges migrarunt. Recte igitur Dausqueus, Brodaeus et Pauwius ad alia confugerunt, sed eorum ineptias, quae multum longoque absunt a vero, enumerare nihil attinet. Egregie autem Tychsenius, etsi emendationis fons latet, *φίλον* ad nominis praecedentis casum retulit, vid. I, 328. III, 404. At remanet *αἰνὸν*, quod quo pertineat vix dispicias: nam a prioribus plane alienum est, nec quisquam sibi mortem expetere *α ἰ ν ὸ ν* i. e. *valde* dicetur. Quare mendum in eo inesse liquet, et perperam ex superioribus, vid. vers. 266., repetitum videbitur. Ac nescio an Quinti fuerit *αἰὲν*, quod Andromacha, et suorum et instantis servitutis memor, nil nisi mortem sibi exoptat. Cuius desiderii caussa exponitur sequentibus, dum ipsa Andromacha varia mortis genera, quibus perire cupit, recenset. Simili modo poeta loquitur de Paride II, 96. sqq. et de Machaone VII, 23. sq.

— — — *νόος δέ οἱ ὁ ρ μ α ί ν ε σ κ ε*
χερσὶν ὕπο σφετέρῃσιν ἀ ν η λ ε γ έ ω ς ἀ π ο λ έ σ θ α ι,

Quae suis verbis pronuntiavit poeta, ea non ita multo post Andromacham facit repetentem XIII, 281. sqq.

τῷ νύ μ' ἀκηχεμένην πολυτειρέος ἐκ βιότοιο
νοσφίσατ' ἐσσυμένως, μὴ δ' εἰς ἑὰ δώματ' ἄγεσθε
μίγδα δορυκτήτοισιν, — — —

Communi omnium editionum, ne novissima quidem excepta, lapsu negandi particula in duas separatur voculas. Apparet enim ex opposito, legendum esse

— — — μηδ' εἰς ἑὰ δώματ' ἄγ.

Qui error saepenumero invasit Quinti libros.

Aeneas et patrem, humeris impositum, et filiolum, manu abductum, e Troiae incendio bellique tumultu studet servare. Ac de puero quidem exponunt XIII, 320. sqq.

τὸν δ' ἀπαλῆς μάλα χειρὸς ἐπιψαύοντα πόδεσσι
γαίης, οὐλομένου δὲ φοβούμενον ἔργα μόθοιο,
ἐξῆγεν πολέμοιο δυσηχέος· — — —

Labeculas quasdam hisce adspersas bene removit Rhodomanni sagacitas, cui quum ἀπαλῆς, tum οὐλομένου δὲ — μόθοιο debemus. Illius enim loco ἀπ' ἄλλης, huius autem, singulis male discretis, οὐλομέν', οὐδὲ olim ferebatur. Pugnam vero οὐλομένην vere et commode appellari ostendunt III, 215. 277. VIII, 359. XI, 290. Mendum tertium dialecti praeceptis et Quinti sermone impulsus in part. I. p. 6. sustuli: nam φοβεύμενον requiri patet. Alia plura desiderat Pauwius, qui principio ἀπ. κατὰ χειρὸς suadet, et verba proxima Anchisen spectare opinatur, eaque de caussa incidit virgula post ἐμπεφυώς. At neutrum horum plausu dignum est.

Ne Aeneae ex urbe profugo obsistant Graeci, Calchas monet, et inter alia generosam illius commemorat indolem, qua motus, omnibus aliis relictis, patrem grandaevum et filium tenerum e flammis et caede sit erepturus XIII, 344. sqq.

καὶ δ' ἄλλως τοῦδ' ἀνδρὸς ἑὰς ἀπεχώμεθα χεῖρας,
οὕνεκά οἱ, χρυσοῖο καὶ ἄλλων ἐν κτεάτεσσιν
ὅσσα σάοι φεύγοντα καὶ ἀλλοδαπὴν ἐπὶ γαῖαν,
τῶν πάντων προβέβουλεν ἑὸν πατέρ' ἠδὲ καὶ υἷα·

In loco mutilo eaque de caussa vitioso nos versari omnes propemodum animadverterunt. Itaque ab emendando, quod nemini feliciter successit, abstinere satius est, aliorum vero observationibus duo adiiciam. Primum verba, quemadmodum

ea Tychsenius edidit, ad Pauwii magis quam Rhodomanni mentem exacta esse inde cognoscitur, quod Rhodomannus quidem *οὕνεκά τοι* vel *δὴ* proposuit, deinde *ἄλλοις ἐν κτ.* cum Aldina servandum duxit, in tertio autem versu *ἄνδρα σάοι* in id iussit abire, quod Pauwio pariter ac Tychsenio gratum acceptumque fuit. Ex his autem ille demum, ut superiori nomini congrueret, *ἄλλων* scripsit, ac proxima a prioribus divulsa, colo interposito, cum posterioribus copulanda putavit. Hanc constructionem asperam et difficilem Tychsenius, in aliis omnibus Pauwio obsecutus, repudiavit. Quare Koechlys in emend. p. 258. minus accurate ad Rhodomannum refert, quae Pauwii sunt. Ipse vero hanc profligavit castigationem:

οὕνεκα καὶ χρυσοῖο καὶ ἄλλ' ὅσ' ἐνὶ κτεάτεσσιν,
ἄνδρα σάοι φεύγοντα καὶ ἀλλοδαπὴν ἐπὶ γαῖαν
τῶν πάντων προβέβουλεν κτέ. — —

Quo quidem modo, nisi quod *ἄνδρα* tenet, Rhodomanni premit vestigia, structurae autem duritiem mitigari censet eo, quod membro insequenti praefixa sint verba *τῶν πάντων*. At orationem hiantem et male coagmentatam nemo probabit, qui meminerit, Quintum singula potius dilatare et uberius explicare quam coarctare et peranguste refercire. Hinc ad integritatem uno saltem versu nos carere cum aliis multis statuerim. Defectum autem illum quum plerique, quod lacunae notam illic appingerent, post vers. 345. quaerendum existimarent, librarios, quae res multos ac graves peperit errores, vocibus iteratis *ἄλλως, ἄλλων, ἀλλοδαπὴν* in fraudem esse illectos minus perspexerunt. Itaque ut vera lacunae sedes magis pateat, nam id unum aliqua probabilitate assequi possimus, haec ita constituerim:

οὕνεκα δὴ χρυσοῖο καὶ ἄλλων . . . .
. . . . (*ἐν*) *κτεάτεσσιν*
ἄνδρα σάοι φεύγοντα καὶ ἀλλοδαπὴν ἐπὶ γαῖαν,
τῶν πάντων προβέβουλεν ἑὸν πατέρ' ἠδὲ καὶ υἷα·

In iis autem, quae nota scribarum inertia perierunt, plura, quibus patriae exsul vitam inter alienigenas sustentare possit, haud dubie fuerunt enumerata.

Menelaus Deiphobo caeso Helenae matrimonium nihil utilitatis attulisse iactat XIII, 368. sq.

— — — σὲ δ' οὐκ ἄρ ἔμελλεν ὀνήσειν
ἡμετέρη παράκοιτις, — — — —

apostrophus, et in numerorum gratiam et ex aperta Homeri imitatione revocandus, male negligitur in versu priore. Profecit enim noster e Pandari dolore, qui arcum et sagittas nihil commodi peperisse stomachabundus conqueritur in Il. 5, 205.

ὣς λίπον, αὐτὰρ πεζὸς ἐς Ἴλιον εἰλήλουθα,
τόξοισιν πίσυνος· τὰ δέ μ' οὐκ ἄρ' ἔμελλον ὀνήσειν.

Illa vero labecula editori futuro ex posthomericis saepissime erit eximenda.

Troianorum alios in bello pro patria cecidisse, alios urbe capta inter epulas et in lectis hostili periisse manu Menelaus XIII, 383. sq. affirmat:

τοὔνεκ' ἄρ' οἱ μὲν ὄλοντο πρὸ τείχεος, οἱ δ' ἀνὰ ἄστυ
τερπόμενοι παρὰ δαιτὶ, παρ' ἠϋκόμοις ἀλόχοισιν.

Quod eam Troum partem, quae in urbe occubuit, Tzetza in posthomer. v. 726. distinguit hisce:

κτεινομένων κατὰ νύκτα περὶ κρητῆρσι καὶ εὐνῇ,

ne alterum Quinto desit, Koechlys in emend. p. 258. — παρὰ δαιτὶ καὶ ἠϋκόμοις ἀλ. reposcit. Sed illa Tzetzae imitatio, quippe qui viris caesis mulieres et infantes addat, primum minus certa ac manifesta videtur, tum illud ipsum, quod emendando voluit inferre vir doctus, ne abesse quidem a poetae verbis crediderim. Pertinet enim τερπόμενοι ad utrumque; ait igitur Quintus: *alii in urbe ceciderunt delectati epulis, (delectati) mulierum consuetudine.* Quae etsi latinus interpres perperam aut intellexit aut reddidit, graecis tamen contineri aliorum docet similitudo, velut Achilles homericus de Agamemnone loquitur in Il. 9, 336. sq.

— — — — τῇ παριαύων
τερπέσθω. — — — —

Neque ignorat ista Quintus, dum Oenonam Paridi supplici inter alia haec respondentem inducit X, 310. sq.

εἵνεκα Τυνδαρίδος πολυκήδεος, ἢ παριαύων
τέρπεο καγχαλόων, — — —

ubi epitheton Tyndaridae additum falso scribitur proparoxytonum, vid. VIII, 31. XIV, 108. Accedit, quod ab Homero inde eius rei propria est παρά, cf. Il. 2, 355. 9, 664. 666. Od. 5, 119. 8, 337. 342. Quint. Sm. I, 670. XIII, 363. XIV, 173. Nec rarius παρὰ δαιτὶ, παρὰ κρητῆρι aliaque eius generis usu veniunt, vid. maut. observat. in Quint. Sm. p. 263. sq. Unde Tzetzae idem fuisse restituendum recte coniicias, idque Bekkerum, qui praeterea scripsit εὐναῖς e Vatic., fecisse video.

Agamemno Menelaum fratrem, ne tot labores frustra toleraverint, ab uxoris caede revocat XIII, 409. sqq.

ἴσχεο νῦν, Μενέλαε, χολούμενος· οὐ γὰρ ἔοικε
κουριδίην παράκοιτιν ἀναιρέμεν, ἧς πέρι πολλὰ
ἄλγε' ἀνέτλημεν Πριάμῳ κακὰ μητιόωντες·

Nescio, quo casu evenerit, ut verbum et forma et significatione alienum omnium aciem eluderet. Agamemno enim Helenam non clam aut improviso tolli, sed gladio interfici vetat. Sunt igitur ἀναιρέω et ἐναίρω, ut apparet, confusa. Illud vero, quod rarum est et exquisitum, recte dixit Troum aliquis, dum optat, ut, Achille interempto, alios quoque Graecorum fortissimos e medio tollat Apollo IV, 40.

τοὺς εἴθ' ἀργυρότοξος ἀναιρήσειεν Ἀπόλλων,

neque aliud eius potestatis exemplum, quantum investigare potui, in Quinti posthomericis exstat. Hoc tritum et commune de hostibus in pugna occisis persaepe reperitur, vid. I, 395. VII, 527. IX, 212. XIII, 60. 207. et medii aoristum ἐνήρατο I, 247. II, 370. III, 228. VI, 510. XI, 79. XIII, 275. Infinitivus autem, qui hic requiritur, ipsius est Homeri, apud quem Diomedes, amicitia patrum renovata, Glauco in Il. 6, 229. suadet haecce:

πολλοὶ δ' αὖ σοὶ Ἀχαιοὶ ἐναιρέμεν, ὅν κε δύνηαι.

Varium Troianorum interitum copiosius persequitur Quintus, aliosque alio mortis genere occubuisse narrat. E quibus unus, dum per aedes fuga quaerit salutem, trabe semiusta obrutus et ita sepultus quasi dicitur XIII, 451. sq.

ἄλλῳ δ' αὖ φεύγοντι διὰ μεγάροιο μεσόδμη
ἔμπεσε καιομένη, ἐπὶ δ' ἤριπεν αἰπὺν ὄλεθρον.

Trabem irruentem perniciem attulisse certum est, minus autem apparet, quomodo *ἤριπεν* intransitivum quartum adsciscere possit casum. Cui incommodo ut mederetur, Rhodomannus *ἐπὶ δ' εἴρυσεν* emendaturus erat. At verbum, reapse minus consentaneum, nec Pauwio nec Koechlyi satisfecit. Ille vero multa conatus nihil plane, quod expediret, potuit reperire, hic vel primum nominis reposcit casum *ἐπὶ δ' ἤρ. αἰπὺς ὄλεθρος*, vel, cui plus fidei habet, *ἐπὶ δ' ἔῤῥιφεν αἰπὺν ὄλ.* corrigit, idque exponit: „*incidit columna et mortem iniecit.*" Mihi, ut, quid sentiam, aperte dicam, neutrum arridet: accusativum salvum et integrum esse priora demonstrare videntur, aoristum autem *ἔῤῥιφε*, Quinto prorsus ignotum, ne alii quidem epici crebro admiserunt. Nihilominus mendum verbo inhaerere liquet. Troianum vero illum columna illapsa et oppressum et sepultum sisti admodum verisimile erit, si memineris v. 440.

ἔνθα σφιν καὶ μοῖρα κακὴ καὶ τύμβος ἐτύχθη.

Hinc in vulgari aliud, quo eiusmodi quiddam significetur, crediderim absconditum, *ἤριπεν* autem e vers. 449. temere invectum. Quod an repererim, discernere non ausim, legendum tamen esse existimaverim:

— — *ἐπὶ δ' ἔκρυφεν αἰπὺν ὄλεθρον.*

i. e. *perniciem praecipitem obruit* sive *sepelivit.* Cuius compositi testimonium profert VII, 235.

χρειὼ δ', ἥντιν' ἵκανον, ἐπέκρυφεν μέχρις ἐς ἠῶ,

et simplex conspicitur I, 363. XII, 443. Praeterea *κατέκρυφε*, quod solis et siderum noctis tenebris mersorum proprium est, saepius etiam legitur, ut II, 478. 626. VII, 1.

Aethra, Thesei mater, ex Ilii flammis ac ruinis profuga, dei cuiusdam favore in Demophoontem et Acamantem, nepotes, incidit XIII, 496. sqq.

καὶ τότε Δημοφόωντι μενεπτολέμῳ δ' Ἀκάμαντι
Θησῆος μεγάλοιο δι' ἄστεος ἤντετο μήτηρ,
καίπερ ἐελδομένη· μακάρων δέ τις ἡγεμόνευεν,
ὅς μιν ἄγεν κείνοισι καταντίον· — —

A sententia, quam expetimus, *καίπερ* abhorrere acute animadvertit Koechlys. Ubi enim nepotum desiderio Aethra flagrabat, eosque dei alicuius beneficio inveniebct, particulis istis nullum relictum esse locum nemo negabit. Iis enim praemissis, Aethram nepotes frustra quaesivisse dicendum fuisse ostendere possunt VII, 453. X, 142. XI, 497. Sed *ἀλωομένη*, quod Koechlyi in mentem venit, non admiserim propterea, quod de Aethrae errore postea demum fit mentio. Medicinam igitur promptam ac paratam nullam video, nisi quis *καὶ*, cui *περ* importunius etiam accessit, e superioribus male ingeminatum statuerit: nam profecto neutrum apte commodeque positum videtur. Itaque paene coniecerim, poetam, ut exoptatam Aethrae fortunam gravius pronuntiaret, e clausula praecedentis pro more suo repetiisse verbum:

— — — *δι' ἄστεος ἤ ν τ ε τ ο μήτηρ,*
ἤ ν τ ε τ' ἐελδομένη κτέ. — — —

Vide epanaphoram perquam similem I, 34.

Sub finem eximiae comparationis, qua Thesei matris ac nepotum gaudium lacrymis mixtum confertur cum laetitia patris, praeter spem atque opinionem ex aliena terra ad suos natos reversi, dum ille ipse et filii dulces quasi effundunt fletus, inde a versu 540. leguntur haec:

μ ύ ρ ε τ α ι ἐν μεγάροισιν ἐπωμαδὸν, ἀμφὶ δὲ δῶμα
ἡδύ τ ι μ υ ρ ο μ έ ν ω ν γοερὴ περιπίπτατ' ἰωή·
ὡς τῶν μ υ ρ ο μ έ ν ω ν λαρὸς γόος ἀμφιδεδήει.

Iam vox ter repetita, etsi tum huius usus late patet apud Quintum, tum alia eius generis apud alios deprehenduntur, offensae aliquid habet, indefinitum autem *τι* merito adducit in suspicionem Koechlys emend. p. 260., corrigendum esse ratus *ἡδὺ κ ι ν υ ρ ο μ έ ν ω ν*, idque hominum fletibus ac lamentationibus bene quadrare probare studet. Adiici insuper poterit, utrumque in comparationibus sibi obstare, velut in Diademiae luctu cum hirundinis dolore collato VII, 335. sq.

αἰνὰ κ ι ν υ ρ ο μ έ ν η τεκέων ὕπερ· ὣς ἄρα κεῖνον
μ ύ ρ ε τ ο Δηϊδάμεια· — — —

add. XII, 486. 489. Apoll. Arg. IV, 1060. 1065. In fine

eiusdem *περιπέπτατ' ἀνίη* scribendum esse et Koechlys vidit et ipse iam dixi.

Ilium vastatum et alii lugent dii, et Electra, una ex Pleiadibus, eo dolore commota tenebris et nebulis faciem obtegit, unde nonnisi sex Pleiadum stellae ab hominibus in coelo conspiciuntur XIII, 555. sqq.

ἀλλ' αἱ μὲν μογεροῖσιν ἐπ' ὄψει ἀνθρώποισιν
ἰλαδὸν ἀντέλλουσιν ἐς οὐρανόν· ἡ δ' ἄρα μούνη
κεύθεται αἰὲν ἄϊστος, ἐπεί ῥά οἱ υἱέος ἐσθλοῦ
Δαρδάνου ἱερὸν ἄστυ κατήριπεν· — —

Ad hiatum tollendum Hermannus in Orphic. p. 748. *ἐπόψιαι*, quod sententiae etiam melius convenit, proposuit. Equidem putabam olim *ἐπόψιοι* sufficere, uti eiusdem stirpis compositum adhibuit Apollon. Argon. II, 543.

— — *πᾶσαι δὲ κατόψιοί εἰσι κέλευθοι.*

Verum illud iam reiicio, quod stellis et Pleiadibus maxime genus femineum solet concedi, ita certe de iisdem Aratus in phaen. 258.

ἐξ οἷαί περ ἐοῦσαι ἐπόψιαι ὀφθαλμοῖσιν.

et ib. 81.

ἀλλ' ἔμπης καὶ κεῖναι ἐπόψιαι· — —

Hecubae ab Ulixe abstractae lacrymae ex oculis, fontis instar, manarunt XIV, 23. sq.

— — *τῆς δ' ἄθροα δάκρυ' ἀπ' ὄσσων,*
πίδακος ὡς, ἐχέοντο· — — —

In his ac similibus male evanuit apud Tychsenium accentus, e prioribus reducendus, *πίδακος ὥς, ἐχ.*, ad rem cf. III, 577. sqq. et Hom. Il. 9, 14. sqq.

Nec minor fuit caeterarum captivarum lamentatio et eiulatus XIV, 31. sq.

αἱ δ' ἀδινὸν γοόωσαι ἀνίαχον ἄλλοθεν ἄλλαι
νηπιάχοις ἅμα παισὶ κινυρομένοις μάλα λυγρῶς.

Ald. et priscae offerebant *κινύμεναι*, e quo Rhodomannus probabili coniectura fecit *κινυρόμεναι*, Pauwio, plus elegantiae in dativo *κινυρομένοις* inesse censenti, obsequitur Tychsenius. Ad prius redeundum esse existimat Koechlys in emend. p. 260., neque iniuria, solas enim mulierum querimonias

commemorari abunde docent proxima. Si quis autem puerorum fletus accessit, is satis declaratur adverbio *ἅμα*.

Quanto gaudio nautae longinquis periculis marisque tempestatibus superatis, ubi patriam revisunt, implentur, tanta fuit Graecorum laetitia bello ad finem perducto XIV, 63. sqq.

ὡς δ' ὅτ' ἀλωομένοισι δι' ἀκαμάτοιο θαλάσσης
πατρὶς ἐὴ μετὰ δηρὸν ἐπευχομένοισι φανείη,
οἱ δὲ καὶ ἐκ πόντοιο καὶ ἐκ θανάτοιο φυγόντες
πάτρῃ χεῖρ' ὀρέγουσι γεγηθότες ἄσπετα θυμῷ·
ὣς Δαναοὶ περὶ πάντες ἐγήθεον· — —

Patriam nautis *exoptantibus* apparere latinus refert interpres. Cui recte adversatur Koechlys in emend. l. all., quod *ἐπεύχεσθαι* vel *preces ad aliquem fundere*, vid. VI, 558. XIV, 308., vel saepius etiam *de aliqua re gloriari*, ut II, 4. 422. III, 245. IV, 19., significet. Neque alia est Homeri consuetudo, etsi simplex *εὔχεσθαι* optandi notionem interdum complectitur. Itaque vir doctus *μετὰ δηρὸν ἀποιχομένοισι* Quintum scripsisse putat; eo enim nautas a patria diu abfuisse commode indicari, velut Homeri sit in Odyss. 4, 109. *δηρὸν ἀποίχεται* et 21, 70. *ἀνδρὸς ἀποιχομένοιο πολὺν χρόνον*. Eiusdem generis plura invenire licet, ut notum illud *πατρὸς δὴν οἰχομένοιο*, vid. Od. 1, 261. 2, 215. 264. 15, 270. eique cognata 14, 376. 18, 313. 20, 216. 290. 24, 125. At dubito, num haec apte satis traduci possint ad nostra, quia absonum est *μετὰ δηρὸν ἀποιχ.*, ac priora potius ad verbum *φανείη* pertinent, cf. exempla ad libr. X, 28. p. 230. adscripta. Quae quum ita sint, aut commune et pervagatum tueamur, aut aliud rei magis consentaneum excogitemus necesse est. Iam ut aliis, quae contentione deditaque opera fiunt, ita navibus, sive venti afflatu sive remorum pulsu incitatis, praecipue tribui solet *ἐπείγειν* et *ἐπείγεσθαι*, ut in Od. 156, 29.

ἡ δὲ Φερὰς ἐπέβαλλεν ἐπειγομένη Διὸς οὔρῳ.

Apoll. Arg. IV, 105. sq.

— *πολὺς δ' ὀρυμαγδὸς ἐπειγομένων ἐλάτῃσιν*
ἤεν ἀριστήων· — — — —

add. Hom. Il. 15, 382. Od. 12, 167. 23, 235. Apoll. Arg.

I, 953. IV, 226. 1225. Quint. Sm. I, 320. sqq. VIII, 414. Tum de nautis opere suo occupatis in universum dicitur, vid. posthom. VII, 371. et XIV, 361.

— — — ἀλλ' οὔ σφισι Κάλχας
ἔσπετ' ἐπειγομένοισιν ἔσω ἁλός· —

Hoc ergo nostris accommodatissimum esse patebit, unde, si recte auguror, pristinam poetae integritatem facillime reddemus scribendo:

πατρὶς ἐῇ μετὰ δηρὸν ἐπειγομένοισι φανείη.

Hilarem Graecorum cantum ad coelum penetrasse, sicut gruum clangorem, ubi serena veris tempestas advenit, deosque, Achivis propitios, ex illorum gaudio percepisse voluptatem Quintus refert XIV, 89. sqq. Quae quum lacunosa censuisset Bonitius, eam opinionem falsam vanamque esse demonstrare studui in observ. partic. III, p. 34. At ista coniectura gravem et acutum patronum nuper invenit, Koechlyn dico, in emend. p. 287., cuius et iudicio et doctrinae multum tribuere soleo. Quare res denuo examinanda et ab omni parte expendenda videtur. Obiicit igitur meis primum, quod in more sit Quinti, ut post comparationem institutam membro per particulam ὥς adiecto *repetere* soleat *id*, *ad quod* similitudo dirigatur, idque nube exemplorum e libro primo petitorum confirmat. Tum addit nostro loco solum Graecorum ovantium cantum, non deorum *auscultantium* voluptatem cum gruum clangore, die sereno nubibus fugatis excitato, comparari posse; denique particulam ὥς, ut nunc legatur, necessario cum verbo τέρπονται, nullo modo cum participio γηθομένων, esse iungendam. Iam ut a principio, quod posuit, initium faciam, ea, quae de Quinti more usitato ac recepto disserit, aut parum aut nihil valent. Etenim nec Quintus neque alii in comparationibus unam eandemque viam ac rationem semper tenuerunt. Quare concedo quidem id, quod Koechlys fixum perpetuumque iudicat, saepissime evenire, angustis autem hisce finibus poetarum licentiam includendam esse nego. Illam vero libertatem, si qua est, ea ipsa particula, de qua hic agimus, crebro sibi expetit. Videlicet εὖτε verbis quibusdam postposita non ita raro ea respicit sola, re autem

dilatata et explicata in similitudinis fine *ὥς* assumitur, non ad priora illa revocanda, sed posterioribus quibusdam adstringenda. Exemplum attuli e libr. XI, 396. sqq.; illic Aeneae lapis viros clypeis instructos obruisse dicitur, sicut in montibus revulsi iugi vis capellas sub rupe pascentes (obruat), quod quidem non adest, sed ex antecedentibus repetendum erit. Subiicitur autem trepidare omnes, quae circum pascantur, et ita obstupuisse Danaos: *ὥς Δαναοὶ θάμβησαν.* Iam apparebit stuporem, quo Danai defixi perhibentur, non conflandum esse cum particula *εὖτε*, a qua oratio progressa erat, sed cum proximo verbo *ὑποτρομέουσι.* Ad hoc alterum accedat libr. III, 141. sqq., ubi de Achille vulnerato haec leguntur:

οὐδ᾽ ἄρα οἱ Τρώων τις ἐτόλμα ἐγγὺς ἱκέσθαι
βλημένου, ἀλλ᾽ ἀπάνευθεν ἀφέστασαν, εὖτε λέοντος
ἀγρόται ἐν ξυλόχοισι τεθηπότες, ὅν τε βάλῃσι
θηρητὴρ· ὁ δ᾽ ἄρ᾽ οὔτι πεπαρμένος ἦτορ ἄκοντι
λήθεται ἠνορέης, ἀλλὰ στρέφετ᾽ ἄγριον ὄμμα
σμερδαλέον βλοσυρῇσιν ὑπαὶ γενύεσσι βεβρυχώς·
ὣς ἄρα Πηλείδαο χόλος καὶ λοίγιον ἕλκος
θυμὸν ἄδην ὀρόθυνε· — — —

Videmus iterum *εὖτε* sibi repetere e prioribus *ἀφέστ.* Troes ad Achillem vulneratum propius adire non sunt ausi, sed procul steterunt, velut venatores obstupefacti in silvis procul (stant) a leone iaculo laeso. Ille autem, etsi vulneratus est venabulo, non tamen obliviscitur virtutis, sed oculum volvit torvum, terribili edito rugitu, sic ira et vulnus letiferum Pelidae accenderunt animum. Ergo *ὣς ἄρα* nemo a particula *εὖτε* suspensas iudicabit, imo ad ea, quae media sunt et interiecta, referantur necesse est, cf. simillima III, 221. 226. sq. VI, 341. 346. sqq. ib. 532. 535. sqq. Hoc igitur modo Argivorum cantum, sicut gruum clangorem, in coelum penetrasse putabam, dum *ἵκεν* verbum animo repetebam. Quae deinceps leguntur: audiri gruum clangorem, ubi tempus serenum venit post hiemem procellosam, ea arctissime iungebam cum insequentibus duobus:

ὥς τῶν πὰρ νήεσσι μέγ' ἔνδοθι γηθομένων κῆρ
ἀθάνατοι τέρποντο κατ' οὐρανόν, — —

ratus voluptatem ex Achivorum et cantu et gaudio a diis perceptam cum coeli serenitate ac totius naturae hilaritate, quae superioribus indicantur, haud absurde conferri. Id ipsum vero quum paullo obscurius significetur, non gravabor, si quis ea, quae de lacuna et cantu post v. 92. repetendo Bonitius et Koechlys disputarunt, magis verisimilia duxerit, praesertim si comparaverit II, 125. IV, 130. sq. ib. 141. sq. Nec tamen κλαγγὴ ei proposito apta haberi potest, quod cantus modos, nec vero inconditas ac rudes militum vociferationes requirimus.

Sinonem, qui tantam contumeliam forti subierit animo, omnes Achivi et admirantur et praemiis laudibusque cumulant XIV, 107. sq.

θαύμαζον δὲ Σίνωνα περικλυτὸν, οὕνεχ' ὑπ έ σ τ η
λώβην δυςμενέων πολυκηδέα· — —

Rhodomannus transtulit: „*qui sustinuisset tristissimam hostium mutilationem.*" Sed verbum tum Quinto tum aliis epicis nil nisi polliceri aut cum dativo iunctum alicui cedere sive subiectum esse significare videtur. Illud quidem plerumque valet, ut I, 91.

— — — — πολλὰ δ' ὑπ έ σ τ η
δωσέμεν, ἤν Τρώεσσι δαϊζομένοις ἐπαμύνῃ·

add. III, 501. Hom. Il. 2, 286. 4, 267. 5, 715. alibi, alterum cadit in Il. 9, 160. Ut igitur graeca, a qua longius absunt, interpretationi conveniant, alio erit opus. Sagaciter id reperit Glasewaldus in coniect. p. 17., dum requirit: οὕνεχ' ὑπ έ τ λ η λώβην κτέ. Neque exemplis idoneis, quae desiderabat, Quintus caret, vid. III, 571. XII, 388. et Nereidis iudicium de Prometheo factum V, 342.

ὢ πόποι, ὡς ὅγε λυγρὸς ἐπάξια πήμαθ' ὑπ έ τ λ η —.

Argivi belli diuturni et molestiarum obliti cantu et cithara delectantur, dum unus ex iis totam rerum gestarum seriem a primo navium conventu usque ad Ilii excidium ad chordarum sonos, ut videtur, iis recitat XIV, 125. sqq.

ὃς δή τοι πρῶτον μὲν ἐελδομένοισιν ἄειδεν,
λαοὶ ὅπως συνάγερθεν ἐς Αὐλίδος ἱερὸν οὖδας, —.

Tollenda est ex hisce nota particularum confusio, alias saepe, in posthomericis Quinti praeter hunc versum nusquam oblata, recte enim fertur III, 256.

σοὶ δ' ἤτοι νόος ἐστὶ ποτὶ ζόφον, — —.

Quo nostris salus ac medela paratur.

Helena se eo purgat Menelao, quod et per vim a Paride et Troianis sit abducta, et mortem, nisi prohibita fuisset, sua sponte oppetere voluerit XIV, 159. sqq.

καί με πάρος μεμαυῖαν ὀϊζυρῶς ἀπολέσθαι
ἢ βρόχῳ ἀργαλέῳ ἢ καὶ ξίφεϊ στονόεντι
εἶργον ἐνὶ μεγάροισι παρηγορέοντες ἔπεσσι, —.

Aldina metro pessumdato καί με μεμαυῖαν, Tychsenius, nescio unde, πάρος interposuit, alia plura dedit Rhodomannus, Koechlys denique in emend. p. 261. καί με μέγ' ἐμμεμαυῖαν Quinti fuisse suspicatur. Equidem adverbium sexcenties connexum cum hoc participio excidisse statuerim, eoque revocato versum expleverim:

καί μ' ἄμοτον μεμαυῖαν ὀϊζυρῶς ἀπολέσθαι —.

Polyxenae in Achillis tumulo immolandae lacrymae cum olearum liquore comparantur XIV, 262. sqq.

— — — ἅδην δέ οἱ ἔκχυσο δάκρυ.
ὡς δ' ὁπότε βριαρῷ ὑπὸ χείματι καρπὸς ἐλαίης,
οὔπω χειμερίῃσι μελαινόμενος ψεκάδεσσι
χεύῃ πολλὸν ἄλειφα, περιτρύζωσι δὲ μακρὰ
ἄρμεν' ὑπὸ σπάρτοισι βιαζομένων αἰζηῶν· —

Pro vero ac germano ἔκχυτο mera operarum incuria novissimam altera invasit persona, vid. VIII, 201. — τοῦ δ' ἔκχυτο φοίνιον αἷμα. In similitudine autem adiuncta, quod olearum fructus auctumni tempore collecti et frigore nondum laesi prelo subiiciuntur, solum hiemis epitheton vitiosum habebam emendaturus κρυερῷ ὑπὸ χείματι. Huic enim prodesse videbam IX, 72.

— — — κρυερῇ ὑπὸ χείματος ὥρῃ.

idemque fortasse melius quadrabit XIII, 311.

— — — στυγερῇ δ' ὑπὸ χείματος ὥρῃ —

add. II, 218. XIV, 35. Verum enim vero aliter iudicat Koechlys l. all. p. 261. Etenim quum de olivis humana opera expressis sermo sit, mendum non in attributo, sed ipso nomine absconditum existimat. Quod autem lapidum mole, cui βριαρὸς egregie convenit, veteres utuntur, duobus Nonni locis fretus, vid. Dionys. V, 258. sqq. XXIX, 187. sqq., docte reponit βριαρῷ ὑπὸ χέρματι. Sed vellem eius formae exemplum dedisset, nam mihi quidem adhuc innotuit nullum. Si quis autem cognatum χερμάδι praetulerit, vid. Lycophr. Al. 20. 333. 616., genus repugnabit. Praeterea e Wernickii sententia ad Tryphiod. p. 285. sq. περιτρίζωσι adoptandum esse Koechlys non minus admonuit.

Hecuba lacrymarum imbre filiae caedem deplorat XIV, 302.

ὣς φαμένης ἄλληκτα κατὰ βλεφάρων χεύοντο
δάκρυα, — — — —

Clausulam spondaicam Lehrsius in quaestion. epic. p. 312. dualis ope expulsam voluit κατὰ βλεφάροιιν ἔχυντο, minore molimine Koechlys in emend. p. 261. reposcit ἐχέοντο ad normam X, 432.

ὣς φαμένης ἐλεεινὰ κατὰ βλεφάρων ἐχέοντο
δάκρυα. — — — —

Neque id ignorat Homerus, vid. Il. 16, 267. 19, 356.

Neoptolemus sacris ad Achillis tumulum peractis a patre precatur, ut irae finem faciat et reditum faustum concedat XIV, 310. sq.

ἤδη γάρ τοι πάντα τελέσσαμεν, ὅσσα μενοινᾷς
σῇσιν ἐπὶ πραπίδεσσι· σὺ δ' ἵλαος ἄμμι γένοιο —

Usus flagitabit σῇσιν ἐνὶ πραπίδ. Quocum consentiunt homerica φρεσὶν, ἐνὶ aut μετὰ φρεσὶ μενοινᾶν, crebrius oblata, vid. Il. 14, 221. 264. Od. 2, 34. 6, 180. 17, 355. 21, 157., a quibus nihilo discrepare solet noster; argumento sunt V, 171. X, 408. XIV, 142.

Navibus in mare deductis varius Troianarum miserarum habitus describitur XIV, 386. sq.

καί ῥ' αἱ μὲν περὶ γούνατ' ἔχον χέρας, αἱ δὲ τὰ τέκνα
ἄμπεχον ἀγκοίνῃσι· — — —

Articulum importunum abigendum putabam scribendo αἱ δέ τε

τέκνα in observ. part. III. p. 49. At quum Aldina et priores δὲ μέτωπα teneant, cuius loco Tychsenio probatum Rhodomannus demum intulit, nonnulla excidisse Pauwius censuit. Defectum illum scienter et commode resarcire studuit Koechlys in emend. p. 288., dum nomine utroque servato singula ita constituit:

καί ῥ' αἳ μὲν περὶ γούνατ' ἔχον χέρας, αἳ δὲ μέτωπα
χερσὶν ἐνηρείσαντο δυςάμμοροι, αἳ δ' ἑὰ τέκνα
ἄμπεχον ἀγκοίνῃσι· — — — —

Naturae ad veritatem infantes calamitatis praesentis ignaros sistit poeta XIV, 387. sqq.

— — — τὰ δ' οὔπω δούλιον ἦμαρ
ἔσθενον, οὔτε πάτρης ἐπὶ πήμασιν, ἀλλ' ἐπὶ μαζῷ
θυμὸν ἔχον, κηδέων γὰρ ἀπόπροθε νήπιον ἦτορ·

Sententia et alias saepe redit, et insigni copia atque ornatu a Sophocle expressa est in Trachin. 142. sqq. At forma lexicographis nostris temere, ut puto, servata abstinendum erat. Hoc dudum praecepi in libell. de adverbiorum, quae in θεν desinunt, usu homerico p. 16., neque est, quod illic disputata retractem. Nam quum ἀπόπροθεν et ἀπόπροθι in promptu sint, nullum plane tertiae esse potest desiderium. Nec quisquam genitivum, utrique sane consentaneum, obiiciet; exempla eius ubique exstant, velut in nostri posthomeric. I, 390. XIV, 381. XII, 204.

οἴη γὰρ στονόεντος ἀπόπροθι μίμνε μόθοιο·

in Apollon. Arg. III, 313. 372.

οὐκ ἄφαρ ὀφθαλμῶν μοι ἀπόπροθι, λωβητῆρες,
νεῖσθ' αὐτοῖσι δόλοισι — — —.

Itaque prioribus illis sufficiet κηδέων γὰρ ἀπόπροθι ν. ἦτορ, imo Quinti sermoni et usui egregie conveniet.

Cassandra, cuius sapientiam Troianae matres sero admirantur, lugubres hasce querelas irrisit, etsi patriae malis animo movebatur XIV, 398.

καίπερ ἀκηχεμένη στυγερῆς ἐπὶ πήμασι πάτρης.

Patriae *tristis* exitium commemorat interpretatio latina, στυγερὸς vero id, quo quis horrore quasi et frigore perfunditur, plerumque indicat. Inepte igitur Troiae adhaeret epitheton,

longe aptius elegantiusque malis illis, quibus opulenta Priami urbs fere obruebatur, adiungendum. Quare vix dubito, quin sit restituendum *κ. ἀκ. στυγεροῖς ἐπὶ πήμασι πάτρης,* quemadmodum dixit XIII, 286.

— — *στυγεροῖσιν ἐπ' ἄλγεσιν οἰωθεῖσαν.*

Similiter similibus vel rebus vel animi affectibus appositum invenitur saepenumero. Quo ex genere sunt X, 393. *στυγερὴ κακότης*, IX, 96. Apoll. Arg. III, 742. *στυγερὸν δέος.* XIII, 190. Apoll. Rh. IV, 1022. *στυγερὸν δεῖμα* et *τάρβος*, praecipue vero moeroris sive *ἀνίης* proprium est, vid. Apoll. Arg. III, 264. Quint. X, 421. XIV, 164. Proinde nostro cor horribili moerore iactatum aliquoties celebratur, vid. III, 763.

τοὔνεκα καὶ στυγερῇ βεβολημένοι ἦτορ ἀνίῃ
μίμνον πὰρ νήεσσι, — — —

add. XI, 325. X, 276., in quo, etsi de Paridis vulnere agitur, verbum tamen leviter depravatum esse, si quidem fertur

τείρετο δὲ στυγερῇ βεβλημένος ἦτορ ἀνίῃ·

alia possunt ostendere.

Troum interfectorum corpora Antenore duce sepeliunt cives superstites bello XIV, 402.

— — *αὐτοὶ δὲ πυρὴν πολέεσσι τίθεντο.*

Pauci profecto, quibus fortuna benignior pepercerat, rogum struxerunt *multis*, proinde cum Bonitio in observ. part. III. p. 49. *παῦροι δὲ πυρὴν πολέεσσι τίθ.* adoptabam, Koechlys in emend. p. 262. pronomen, quod toti sententiae parum respondet, cum rogo sociaturus *αὐτὴν δὲ πυρὴν π. τ.* corrigit i. e. *unum* rogum *multis* congesserunt. A poeta ita scribi potuisse non negaverim, sed maior certe vis ac gravitas illi erit, quo, quanta Troum fuerit strages, liquido appareat. Caeterum in libr. VII, 16.

ἀλλὰ γὰρ ἀμφοτέροις αὐτὸν περὶ σῆμ' ἐβάλοντο —

emendandum esse et ipse animadverti, vid. observat. partic. VI. p. 144.

Ut ab Aiace, Oilei filio, severas sumat poenas, Iovis fulmen ac tonitru sibi expetit Minerva, cui benigne respondet Iupiter XIV, 443.

ὣς φαμένην ἀγανοῖς προσέειπεν Ζεὺς ἐπέεσσιν·

Haec eum in ordinem redigenda putavit Tychsenius, Aldina et priores, versu in duas partes aequales descripto, proferunt:

ὣς φαμένην προσέειπεν Ζεὺς ἀγανοῖς ἐπέεσσιν.

Quorum quum neutrum gratos ac numerosos praebeat modulos, aliaque corruptelae accedant indicia, Gerardus in lection. Apollon. p. 157. cum libris pluribus legendum esse dicit:

ὣς φαμένην προσέειπεν ἀγανοῖς Ζεὺς ἐπ.

At mihi quidem nullus omnino liber, qui sic iuberet, innotuit, unde illam librorum auctoritatem valde suspectam habeo, praesertim quum Iupiter pro more suo filiae precibus comiter annuat. Quapropter hic quoque Rhodomanni iudicium, toties spretum fastidiosius, laude ac plausu erit dignum, ille enim ἄναξ vel πατὴρ erat repositurus. Alterum horum omnium aptissimum duxerim, primum quod singulari semper amore Iupiter complectitur Minervam, deinde, ut haec patrem, ita ille natam compellat, denique ei ipsi librarius, qui doctior sibi videbatur, *Ζεὺς* ut glossam facile potuit adiicere. Versum ideo legendum crediderim:

ὣς φαμένην προσέειπε πατὴρ ἀγανοῖς ἐπέεσσιν.

Ea vero numerorum ratio illis, quae nostra aliqua attingunt similitudine, semper fere inest, vid. V, 165. 427. 559. VI, 84. VII, 219. 700. VIII, 146. XII, 66. 73. XIV, 165.

Iris Minervae iussu ad Aeoli pervenit sedem, ubi ventorum sunt antra, de quibus poeta copiosius refert XIV, 474. sqq.

ἵκετο δ' Αἰολίην, ἀνέμων ὅθι λάβρον ἀέντων
ἄντρα πέλει στυγερῇσιν ἀρηράμεν' ἀμφὶ πέτρῃσι,
κοῖλα καὶ ἠχήεντα· — — —

Antra cur *horrida* vocentur, nulla fingi potest caussa. Repetam igitur nomen antris plerumque datum iisque paene legitimum, vid. III, 236.

εὖτε περιγνάμπτωσι μάλα στυφελὰς περὶ πέτρας,

VI, 478.

λαΐνεοι κρητῆρες ἐπὶ στυφελῇσι πέτρῃσιν,

et nostris proxima XIV, 624.

αἰνῶς γὰρ πέτρῃσι περὶ στυφελῇσι δάμησαν —

add. I, 295. XI, 368. XII, 409. Nec multum ab illis differt Apollonius Arg. II, 1248. — *περὶ στυφελοῖσι πάγοισιν*, etsi hic alterum rupibus erraticis, quae eo ipso nautis terrorem iniiciebant, bene et commode attribuit II, 412.

— — — ὅτῳ στυγερὰς διὰ πέτρας
πειθόμενοι Πόντονδε περήσομεν· — —

Magni proinde Rhodomanni diligentia est facienda, qua Quinti usu perspecto in idem, quod mihi in mentem venit, incidit.

Aeolus deae dictis morem gerit, ventosque e monte, in quo habitabant, evocat XIV, 481. sqq.

χερσὶν ὑπ' ἀκαμάτῃσιν ὄρος μέγα τύψε τριαίνῃ,
ἔνθ' ἄνεμοι κελαδεινὰ δυσηχέες ηὐλίζοντο
ἐν κενεῷ κευθμῶνι· — —

Latebra vacua iam Pauwio taedium movit, nec Koechlys se intelligere fatetur, quibus rebus specus illud vacuum cogitetur. Qua de caussa aut spatiosum sive vastum antrum, quale Virgilii est in Aeneid. I, 52. sqq., explicat, aut *ἐν κοινῷ κευθμῶνι*, quod communi latibulo venti erant inclusi, corrigendum putat. Verum tamen crediderim speluncam, quod venti, quorum vim quidem et efficaciam sentimus, formam autem ac faciem non videmus, incolunt, recte appellari *vacuam* i. e. nulla re nisi aere plenam. Unde *κενεὸν* ipsum vacuum aeris spatium significat, ut IV, 359.

πολλάκις ἐς κενεὸν κρατερὰς χέρας ἰθύνεσθαι
θῆκε· — — — —

add. IX, 259. Ventos certe nulla forma instructos a poeta cogitari posteriora demonstrant. *Κοινὸν* autem *κευθμῶνα* epicorum sermoni etiam contradicere vidimus in obs. partic. VI. p. 170.

In naufragio, quod Graecorum classis ad Euboeae rupes fecit, naves navibus implicitae et contritae dicuntur XIV, 516. sqq.

— — — καναχίζε δὲ δούρατα νηῶν
ἀγνυμένων· αἱ γάρ ῥα συνωχαδὸν ἀλλήλοισιν
αἰὲν ἐπεῤῥήγνυντο· πόνος δ' ἄπρηκτος ὀρώρει.

Non tam nautas quam rates ratibus collisas esse patet. Quod ut perspicue intelligatur, *συνωχαδὸν ἀλλήλῃσιν* corrigamus

oportet. Hemistichium extremum iam adfuit XI, 501., et similiter scripsit Apollon. Arg. I, 246. — *πόνος δ' ἄπρηκτος ἰοῦσιν*. Prior vero pars de canibus et equis per ardentis Ilii vicos libero cursu vagantibus legitur XIII, 460.

ἵπποι δ' αὖτε κύνες τε δι' ἄστεος ἐπτοίηντο
φεύγοντες στυγεροῖο πυρὸς μένος· ἀμφὶ δὲ ποσσὶ
στεῖβον ἀποκταμένους, ζωοῖσι δὲ πῆμα φέροντες
αἰὲν ἐπεῤῥήγνυντο· — — —

Ubi quum olim simplex *ἐῤῥήγνυντο* esset, Rhodomannus vel *ἐπεῤῥήγνυντο* vel *ἐπωρύοντο* (ululabant) adscripsit. Posterius horum, quod canibus quidem, nec vero aut equis aut toti sententiae congruit, male probabat Pauwius, Tychsenius prius recepit. Quid vero eo significetur, parum assequor: nam *ζωοῖσιν ἐπεῤῥήγνυντο* eo minus videtur admittendum, quod illud e superioribus pendet. Quare, nisi altius latet vulnus, cum Vindob. primo elegerim *αἰὲν ἀνεῤῥήγνυντο*, quod de alto equorum incessu, quo quasi exsiliebant vivisque inferebant perniciem, haud incommode dictum videbitur.

Mare commotum summa imis miscet XIV, 527. sqq.

— — — — *ἔβρασε δ' ἅλμη*
βυσσόθεν, ὥστε θάλασσαν ἰδ' οὐρανὸν ἠδὲ καὶ αἶαν
φαίνεσθ' ἀλλήλοισιν ὁμῶς συναρηρότα πάντα.

Pauwii inventum *ἔβρασε δ' ἅλμη*, quod ab etymo *βράζω* repetit, non debebat amplecti Tychsenius; id enim, quantum scio, epicis insolitum est. Contra quod libri praebent *ἔβραχε δ' ἅλμη βυσσόθεν*, nostro aliisque gratum et acceptum est, vid. infra v. 649. 573.

θεινόμενοι ῥηγμῖνες ἐπέβραχον οἴδματι λάβρῳ.

Quae coronidis loco subtexuntur, ea totidem verbis adsunt XIII, 136. Praeivit iterum Apollonius in Argonauticis, dum Orpheum de chao, rudi illa et indigesta mole, canentem inducit I, 497.

ἤειδεν δ' ὡς γαῖα καὶ οὐρανὸς ἠδὲ θάλασσα
τὸ πρὶν ἐπ' ἀλλήλοισι μιῇ συναρηρότα μορφῇ —.

Aiax mari immersus periculo ab omni parte ingruenti fortiter resistit XIV, 550. sqq.

ἀκαμάτῳ Τιτῆνι βίην ὑπέροπλον ἐοικώς·
σχίζετο δ' ἁλμυρὸν οἶδμα ποτὶ κρατερῇσι χέρεσσιν
ἀνδρὸς ὑπερθύμοιο· — — —

Koechlys natanti, qui undis circumdatus undique alluitur, multo aptius censet περὶ κρατερῇσι χέρ. in emend. p. 264., et ποτὶ raro admodum cum dativo iungi confitendum erit. Fortasse tamen ea ipsa vocula Aiacis duritiem et invictum manuum robur gravius indicaturus erat poeta, quemadmodum naves ad scopulos a fluctibus fractas commemorat Homerus Od. 3, 298. sq.

— ἀτὰρ νῆάς γε ποτὶ σπιλάδεσσιν ἔαξαν
κύματ'· — — — —

Fulgura mari crebro immissa aqua extincta stridorem edidisse dicuntur XIV, 557. sq.

— — πολλοὶ δέ μεν ἔνθα καὶ ἔνθα
σβεννύμενοι σμαράγιζον ἔσω πόντοιο κεραυνοί·

Pronomen μιν in particulam μεν, aperte falsam, mutavit Tychsenius, Pauwius π. δὲ μίγ' ἔ. κ. ἔνθα suasit. Equidem ad Homeri aliorumque exemplar γε μὲν germanum putabam, vid. part. III. p. 40. Contra Koechlys in em. l. all. π. δὲ μέγ' ἔ. κ. ἔ., quod e verbo σμαράγιζον sit aptum, coniecit. Non prorsus improbo, etsi nimia fere adverbiorum multitudine obruimur.

Tandem Neptunus saxum, quod Aiax manu erat apprehensurus, discussit XIV, 574. sq.

— — ἀπέσχισε δ' εἰς ἅλα πέτρον
εὐρέα, τῇπερ ἐκεῖνος ἑαῖς ἐπεμαίετο χερσί·

Rhodomanni ex sententia πέτρον, expulso vulgari πέτρην, adoptavit Tychsenius; nollem factum, huic enim et Quinti sermo prodest, vid. II, 401. IV, 8. 260. V, 243. alibi, neque obstabunt II, 251. XI, 461. Porro genus femineum sequentia tutantur et Homeri imitatio, de qua postea videbimus, magis etiam confirmat. Id iam recte perspexit Pauwius; at idem imprudentius iudicat de altera Rhodomanni emendatione, qua ἐπεμαίετο praetulit olim usitato ἐπεμαίνετο, Aiacem enim oestro quasi et furore percitum induci opinatur Batavus arbiter. Nullum vero furoris indicium apparet, imo Aiax cir-

cumspecte et provide agit, nec minus erravit eo, quod ἐπιμαίεσθαι, si quidem appetere significet, quartum exposcere casum dicit. Requiritur potius genitivus, cuius testimonium praebet V, 223.

— — μεγάλων ἐπιμαίεαι ἔργων.

Quibus Ulixis audaciam Aiax Telamonius contundit, quemadmodum Diomedes homericus Dolonis confidentiam miratur Il. 10, 401.

ἦ ῥά νύ τοι μεγάλων δώρων ἐπεμαίετο θυμός,

add. Arat. phaen. 127. Theocr. Id. XXIII, 57. Eum igitur restituamus oportet. Deinde ἑῇς — χερσὶ nostri esse XIII, 163. approbat. Quare poetae verba posthac sic legenda erunt

— — ἀπέσχισε δ' εἰς ἅλα πέτρην
εὐρέα, τῆς περ ἐκεῖνος ἑῇς ἐπεμαίετο χερσί.

Debet autem horum plurima Homero, vid. Od. 4, 507.

ἤλασε Γυραίην πέτρην, ἀπὸ δ' ἔσχισεν αὐτήν·

Spuma albescens Aiacis circa fluctus agitati caput et mentum irrorat XIV, 578. sq.

μορμύρον δέ οἱ αἰὲν ὀρινομένῳ περὶ κῦμα
ἀφρὸς ἅδην λεύκαινε κάρη λάσιόν τε γένειον.

Pauwius et priores omnes μόρμυρον, in quo si quid pravi est, certe μορμῦρον fuit emendandum. Nec tamen placet participium illud, quod melius iungi poterit spumae et ipsi murmuranti, sicut alibi fervescere dicitur, vid. VI, 104. IX, 441., etsi alibi murmurant fluvii spuma, ut in Hom. Il. 18, 403.

— — — περὶ δὲ ῥόος Ὠκεανοῖο
ἀφρῷ μορμύρων ῥέεν ἄσπετος· — —

add. 21, 325. Apoll. Arg. I, 542. sq.

Aether fluminis instar aquas effundit perpetuas XIV, 600. sq.

— — ποταμῷ γὰρ ἀλίγκιος ἔῤῥεεν αἰθὴρ
συνεχές· — — —

Ita Tychsenius Pauwio praecipiente scripsit, sed ad antiquorum exemplarium fidem, quibus una suffecit liquida, redeundum esse Homeri aliorumque usus docet, cf. Il. 12, 26. ibique a me annotata.

De Nauplii insidiis, quibus Graecos laborantes fefellit,

docte et copiose disseruit Bentleius ad Phalarid. epistol. p. 65. sqq., non oblitus Quinti XIV, 621. sqq.

— — — ὁ δ' αὐαλέην χερὶ πεύκην
αἰθομένην ἀνάειρε· δόλῳ δ' ἀπάτησεν Ἀχαιοὺς
ἐλπομένους εὔορμον ἕδος λιμένων ἀφικέσθαι·

Loco Aldin. lectionis ἀνομένην χ. π. Rhodomannus intulit αὐαλέην, Bentleius maluit αἰνομανεῖ χερὶ, quod ab epica simplicitate alienum duxerim. Versu proximo olim ferebatur: δόλῳ δ' ἀπείλησεν Ἀχαιοῖς, ἀπάτησεν Ἀχαιοὺς Rhodomanni est, Henr. Sypkensius apud Bentleium l. all. e vers. 612. ἀπόλεσσεν adoptandum putavit. Equidem e prisci vestigiis eruerim

— — δόλῳ δ' ἄρ' ἔθελγεν Ἀχαιούς —.

Quod quidem et improbam Nauplii fraudem, qua Achivorum infelicium animos vana illexit spe, clarius patefacit, et poetae ipsius testimonio, cf. XIII, 405., magis etiam munitur. Dux autem Quinti iterum fuit Homerus, cuius Apollo simili artificio Achillis spem eludit Il. 21, 604.

— — δόλῳ δ' ἄρ' ἔθελγεν Ἀπόλλων.

I. INDEX VERBORUM ET RERUM.

Α. A.

B.

Γ.

Z.

H.

Θ.

M.

N. N.

Ξ.

O.

II. INDEX SCRIPTORUM.

Lipsiae, typis Breitkopfio-Haertelianis.

CORRIGENDA.

Pag. 4. v. 2. XI, 482. leg. XII.

— 8. v. 4. *ὁ γ.* l. *καὶ ὁ γ.*

— 9. v. 28. *ψέκαδας* l. *ψεκάδας.*

— 12. v. 22. *οὐδὲ τί* l. *οὐδέ τι.*

— 17. v. 11. V, 22. l. V, 212.

— 31. v. 10. 13, 169. l. 769.

— 32. v. 9. *φρέσιν* l. *φρεσίν.*

— 34. v. 9. *ἀπειρησίη* l. *ἀπειρεσ.*

— 36. v. 1. *suspicere* leg. *suscipere.*

— 40. v. 30. *κράτος* l. *κάρτος.*

— 42. v. 30. *γὰρ τοι* l. *γάρ τοι.*

— 44. v. 36. *ῥα νιν* l. *ῥά νιν.*

— 47. v. 27. *fundum* l. *fundam.*

— 53. v. 17. 135. l. 185.

— 53. v. 18. *tum de moerore* l. *tum de fortitudine tum de m.*

— 63. v. 3. *emergitur* l. *emergit.*

— 63. v. 33. *λαβρὸν* l. *λάβρον.*

— 64. v. 7. *perspererat* l. *perspexerat.*

— 67. v. 6. *ἐπὶ* l. *ἔπι.*

— 83. v. 5. *ἄμπεθος* l. *ἔμπεδος.*

— 86. v. 7. *τὸ μὲν π.* l. *τὰ μὲν π.*

— 87. v. 18. *ἔγχεί* l. *ἔγχεῖ.*

— 93. v. 5. *Acamus* l. *Acamas.*

— 95. v. 18. 350. l. 360.

— 103. v. 2. *proprius* l. *propius.*

— 106. v. 11. 242. l. 342.

— 107. v. 12. *patrocinare* l. *patrocinari.*

— 109. v. 32. *αὐτοῦ* l. *αὐτόν.*

— 110. v. 29. 216. l. 226.

— 114. v. 1. *πονεύμενος* l. *πονεύμενον.*

— 114. v. 23. *πάτηρ* l. *πάτερ.*

pag. 117. v. 10. *ἄττοντα* l. *ᾄττοντα.*

— 124. v. 23. *Πεισανδρόν* l. *Πεισανδρόν.*

— 126. v. 2. 114. l. 110.

— 132. v. 4. a fin. *οἴμοι* l. *οἶμαι.*

— 135. v. extr. *θοαῖσιν* l. *θοοῖσιν.*

— 150. v. 8. *iam breviss.* l. *quam breviss.*

— 179. v. 11. *Στενέλην* l. *Σθενέλην.*

— 181. v. 3. 432, 6. l. 432. b.

— 191. v. 16. 15, 528. l. 15, 538.

— 193. v. 30. *νύξ* l. *νὺξ.*

— 200. v. 5. VII, 324. l. VIII, 324.

— 211. v. 19. *Puartum* l. *Quartum.*

— 215. v. 30. *nihilei usmodi* l. *nihil eiusmodi.*

— 218. v. 35. *ὦ κύον ἐξήλυξας* l. *ὦ κύον· ἐξήλ.*

— 220. v. 16. *penetrarei* l. *penetraret.*

— 227. v. 20. *editit* l. *edidit.*

— 235. v. 20. *λάβρα* l. *λάβρον.*

— 241. v. 1. *ἄχρια* l. *ἄχριας.*

— 243. v. 22. *καταβρίξασαι* l. *καταβρόξασαι.*

— 261. v. 25. *corrupteta* l. *corruptela.*

— 266. v. 22. *epitheten* l. *epitheton.*

— 272. v. 16. *resoluto* l. *resoluta.*

— 284. v. 8. *Τρυωνίδι* l. *Τριτωνίδι.*

— 300. v. 24. *ον* l. *ὄν.*

— 302. v. 4. *ἐκέκειντο* l. *ἐπέκειντο.*